Colecția CARTE POLIȚISTĂ

6

Un proiect marca Evenimentul zilei

JURNALUL UNUI ASASIN

„Înțelegerea dintre mine și Simona a fost întotdeauna una tacită. Ea a știut că va veni și ziua în care Victor îmi va cere să stau pe urmele ei. Și eu, în nebunia mea, am știut asta. În ultimele șase luni noi trei ne-am apropiat cam mult. Când există asemenea apropieri încep să apară și jocurile la două capete. Ceea ce înseamnă că e bine să-ți stabilești tabăra de la început. Beat, nebun, cu mintea în nori am știut mereu de partea cui rămân."

Oana Mujea

B. PETRY

JURNALUL UNUI ASASIN

Oana Mujea

Colecția CARTE POLIȚISTĂ
6

Coperta: **Bogdan Petry**
Corector: **Ema Pirciu**
Tehnoredactare: **Robert Grigore**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUJEA, OANA
Jurnalul unui asasin / Oana Mujea. – București: Evenimentul și Capital, 2013

ISBN 978-606-93568-5-2
821.135.1-312.4

Tiparul executat la

a)
SIMONA

Viața printre cadavrele altora, uneori, ar putea părea plictisitoare. Dar viața printre propriile cadavre este de-a dreptul înspăimântătoare.

Am intrat în casă imediat după ce am primit acel telefon. Glasul de dincolo era cu adevărat disperat. Nu am înțeles cine este, dar mi-a dat adresa și am alergat cât de repede am putut. Sigur că mi-am dat seama că este femeie. Avea un timbru cald, chiar dacă era speriat. Încerca să-și găsească liniștea chiar și în momentele de disperare. Mi-am dat seama că undeva în ea există o frică justificată și, din păcate, când am ajuns temerile mi s-au confirmat.

Ușa era deschisă, așa că nu am avut probleme să-mi dau seama exact unde era apartamentul în care am fost chemată. O femeie roșcată stătea în pragul ușii cu degetele între buze, părând că și le mușcă nervoasă. Un bărbat stătea în capătul holului cu o căciulă tricotă în mâini, strângând-o tare la piept.

Am dat-o la o parte pe roșcată și m-am oprit în tocul ușii. I-am văzut mâna fără putere, plină de sânge și fără viață. Am știut imediat că e moartă. Timpul parcă s-a oprit în loc câteva clipe. Nu-mi amintesc cum îmi spusese că se numește. Nu-mi amintesc aproape nimic din conversația fără sens pe care am avut-o cu ea, dar ceva mi-a răsunat în cap. Parcă mi-a spus să mă uit sub masca de la chiuveta din baie. Am intrat pe vârfuri încercând să nu deranjez nimic. Atunci i-am zărit corpul întins după barul-bucătărie. Era blondă, înaltă și dezbrăcată. Murise cu fața în jos, așa că nu am putut s-o identific, dar urmele de lovituri de pe spatele ei m-au îngrozit. M-am întors la roșcată și i-am spus să sune la poliție. Abia atunci parcă a ieșit din transă, a intrat în apartamentul de lângă și a rămas acolo un timp.

N-am atins corpul, pentru că asta ar fi însemnat să contaminez probele. Mi-am scos mănușile din geantă, cele pe care le țineam acolo în cazul în care timpul ar fi devenit mai rece decât era deja, iar mâinile mele ar fi avut nevoie de protecție. Nu trebuia să las nici amprente. M-a

sunat pe mine cu un motiv anume. Voia ca eu să găsesc ceva și aveam de gând să o fac împotriva poliției. Am văzut holul, dormitorul și baia. Mi-am luat avânt și am ajuns exact în locul unde era cel mai mult sânge. Perdeaua de baie era pe jos acoperind o parte din gresia bleu. Am țintit chiuveta și masca cu care erau acoperite țevile care trec inerent prin orice baie. Era o problemă, pe orice parte aș fi mers aș fi lăsat urme. Nu puteam intra acolo oricât aș fi vrut. Dacă o făceam aveam prea multe explicații de dat. M-am întors în hol unde am găsit cele două chei ale apartamentului. Am luat una și am ieșit.

Poliția a apărut aproape instantaneu. M-am simțit ușurată că nu înaintasem, aș fi avut multe de spus. Mi-am tras sufletul și m-am prefăcut a fi indiferentă. Când Victor Blid, fostul meu iubit și criminalist, a apărut, i-am zâmbit politicos. Între noi fusese o relație scurtă, dar intensă. Ne cunoșteam de mult timp, de pe vremea când amândoi am urmat Academia și Facultatea de Criminalistică. Eu am rămas însărcinată la scurt timp după absolvire cu fetița mea care acum are aproape cinci ani. Nu am fost căsătorită niciodată, lucru care, probabil, m-a îndemnat să renunț la criminalistică și să devin jurnalist. Cu timpul, am început să anchetez și să scriu despre crime. Unele celebre. Am făcut asta pe cont propriu până l-am cunoscut pe Laurențiu Sârbu, fost criminalist, acum detectiv particular. Din cauza alcoolului și a jocurilor de noroc a fost dat afară din poliție. Am avut o relație și cu el, dar, cu toate astea, de-a lungul timpului am învățat să conviețuim și să ne ajutăm reciproc. Doar că, în ultimul timp, după ce poliția mi-a cerut ajutorul într-un caz și m-au numit consultant, am început să lucrăm toți trei. Relațiile dintre noi s-au schimbat atunci când Victor a decis că munca e pe primul loc. Încă mai avem cazuri în comun și încercăm să conviețuim și să ne ajutăm reciproc, atâta timp cât lucrul ăsta nu ne face prea mult rău.

— Cum ai ajuns aici? m-a întrebat Victor.

Aveam un noroc chior să ajung înainte lui la unele crime, ceea ce el știa foarte bine, doar că de data asta am fost chemată înainte ca femeia să fie moartă.

— A știut că va fi ucisă, am spus.

— Cum așa?

— M-a sunat și mi-a cerut ajutorul.

— O cunoșteai? s-a mirat.

Am negat din privire.

— Nu am idee cine e și de ce m-a sunat pe mine.

M-a invitat să intru. Întotdeauna trebuia să aștept invitația unui polițist, altfel probele s-ar fi prescris și, într-un eventual proces, criminalul ar fi scăpat. Știam regulile, doar fusesem șefă de promoție și ajutasem la prinderea multor criminali, doar că, uneori, cum ar fi acest caz, nu le poți lăsa polițiștilor totul la îndemână.

Am intrat și l-am urmat pe unul dintre polițiștii grași în baie. M-am uitat la perdeaua care aterizase pe gresie de parcă o vedeam pentru prima dată, dar, abia acum observam rupturile din ea.

— A băgat cuțitul în ea.

Victor m-a dat la o parte cu blândețe. A rămas în tocul ușii urmărind cu privirea sângele, perdeaua, urmele. Mă felicitam că nu făcusem vreo nefăcută.

— Numele ei e Vanda Stoian, mi-a întins cartea de identitate.

Inima mi s-a oprit. O știam. Cunoșteam numele ăsta. Vanda Stoian îmi fusese colegă de liceu. Am fost în aceeași clasă și am făcut o grămadă de prostii împreună.

— O știi?

— Da, am fost colege de liceu.

— Cu toate astea, nu ai recunoscut-o când te-a sunat?

— Cum aș fi putut? Nu am păstrat legătura cu nimeni din liceu. Au trecut o grămadă de ani.

— Doar doisprezece, aș spune.

Doar atât, m-am gândit fără să mai spun nimic. Nu i-am auzit clar numele când m-a sunat. Sigur, asta nu mai conta acum. Nu conta nici pentru poliție, nici pentru mine. Ceea ce era cu adevărat important era că mă contactase pe mine și întrebarea venea evident: De ce?

b)
SIMONA

Pentru prima dată am rămas lângă echipa tehnică la prelevarea probelor. Trupul fostei mele colege de liceu a fost pus într-un sac de plastic și trimis la morgă imediat după ce legistul a constatat cele cincisprezece plăgi înjunghiate, vânătăile vechi de o săptămână și mâna ruptă. A declarat ora aproximativă a morții și cauza, dar asta e nimic. Prelevarea probelor e adevărata artă. Echipa tactică caută peste tot, orice fir de păr, picătură de sânge sau amprentă. Nimic nu le scapă sau nu ar trebui. Am avut emoții crezând că vor descoperi ce se află în masca de sub chiuveta din baie, dar nu s-a întâmplat.

Lupta s-a dat în întreaga casă. Bucătăria era răvășită. Pâine, dulceață, zahăr și sare tronau pe jos împrăștiate. În dormitor existau urme de sânge. Supraviețuise și cu cincisprezece plăgi înjunghiate, se eliberase din perdeaua de plastic și încercase să scape. Ultimele lovituri îi fuseseră fatale.

Mobilul de pe care m-a sunat l-au găsit sub covorul din hol. Probabil că alunecase acolo. Cu siguranță nu era înjunghiată când m-a sunat, dar a știut că urma să se întâmple ceva rău.

Amprente erau din plin. Diferite tipuri de fire de păr și o grămadă de sânge și pete. Era posibil ca sângele agresorului să fi fost pe ea, sau pe covor, sau pe pereți. Nimeni nu se putea pronunța până când toate acestea nu aveau să fie atent analizate de către cei de la laborator.

În cele din urmă m-am întors pe casa scării, acolo unde Victor vorbea cu cei doi martori, roșcata și bărbatul. M-am sprijinit de perete și mi-am aprins o țigară. Presiunea îmi presa tâmplele și aveam nevoie să mă eliberez într-un fel sau altul. Lucrurile nu erau tocmai în regulă în minte mea.

— Alina Munteanu, a spus roșcata, probabil răspunzând la o întrebare pe care eu nu am auzit-o.

— Ați auzit ceva?

Femeia părea speriată. Credeam că era mai mult de atât, văzuse.

— Am auzit-o când a ajuns acasă, m-am gândit că iar începe circul.

A înghițit în sec și m-a privit intens.

— De ce circ? s-a interesat Victor.

Alina și-a întors privirea spre el.

— Venea cu mai multe femei, mereu altele, cinci sau șase. După ele venea un bărbat. Mereu se auzea o orgie acolo.

— Știți cum îl cheamă pe bărbat?

A negat.

— L-ați recunoaște?

Era indecisă, dar bărbatul care stătea cu căciula în mână a intervenit.

— Eu l-aș recunoaște. M-am ciocnit zilele trecute cu el pe scări. Era nervos și strângea ceva în mâini, dar nu aș ști să vă spun ce.

Victor l-a rugat pe bărbat sau, mai bine spus, pe Marcel Păpuşaru să treacă a doua zi pe la secție pentru un portret robot.

Roșcata auzise vocea bărbatului imediat după ce Vanda a ajuns acasă, dar, de asemenea, l-a auzit și plecând. La o jumătate de oră cineva a bătut la ușa Vandei, dar Alina nu a văzut cine. Apoi a auzit un țipăt scurt și pătrunzător. Atunci au ieșit și ea și vecinul. Nu a ieșit nimeni din casă, însă ușa era deschisă. A auzit-o pe Vanda prăbușindu-se și, la fel ca mine, i-a zărit mâna întinsă și plină de sânge. Nu a avut curaj să intre în casă, pentru că i-a fost teamă că mai e cineva acolo.

Cu siguranță că nu mai era nimeni. Țipătul, desigur, părea a fi ireal. Dar atât ea cât și Marcel susțineau același lucru. E greu să te pui înaintea a doi oameni care au auzit același lucru. Doar că nu avea logică. Sau poate avea și mintea mea încâlcită voia cu tot dinadinsul să vadă ceva ce nu există.

Am stins țigara sub cizmă și am ieșit în stradă. Începea să ningă. Crăciunul se apropia și eu trebuie să concep un cadou pentru fiica mea, poate și o pauză de la lumea asta nebună.

Victor a venit după mine. Mi-a cerut o țigară și i-am oferit-o.

— După atâția ani, de ce crezi că te-a sunat pe tine? Ce ți-a spus?

Dacă nu ar fi fost un anchetator atât de prost, aproape că mi-ar fi fost milă de el. Victor avansase în

poliție datorită fostei lui colege, Iolanda Știreanu, care după ce enervase pe cineva bine de tot a primit un glonte în cap. Nu e moartă, doar în comă și nu se știe dacă se va mai trezi vreodată. Ea a fost un criminalist al dracului de bun. Incoruptibilă, capabilă să se bată pentru dreptate până la moarte, dar și ușor sărită de pe fix. Asta oricum nu mai conta. Dar niciodată nu o să înțeleg de ce Mihai Iordache, șeful secției, îi dăduse lui Blid funcția pe care o deținuse Iolanda, cea de adjunct.

— Mi-a spus multe lucruri pe care nu le-am înțeles. Era agitată, dar, în același timp, sunt convinsă că era bine. De ce m-a sunat după atâția ani? E logic, gândește-te tu!

— Dar nu ați păstrat legătura, e ciudat.

— Mie îmi spui?

— Erați apropiate în liceu?

Trebuia să-i spun că așa nu, dar nu aveam chef să-i dau peste nas.

— Da, am fost.

— Înțeleg! De ce nu ai sunat la poliție după ce ai vorbit cu ea?

Uite un lucru la care nu mă gândisem.

— Nu am nici o idee. Cred că nu am mai realizat. Oricum nu am crezut nici o clipă că o voi găsi moartă. Nu știu.

A aruncat țigara jumătate.

— Știi că trebuie să vii la secție să dai o declarație, nu?

Am confirmat. Știam toate astea, dar tot nu aveam de gând să-i dau informații suplimentare.

c)

Victor și-a pus o cafea. O urmărea pe Simona cu privirea. Șeful lui îi lua declarația, dar el știa că e ceva mai mult. Simona nu ajunsese acolo doar pentru că victima îi fusese colegă în liceu. Ascundea ceva. Simona făcea asta mereu pentru a-l enerva, pentru a-i arăta că ea poate mai mult decât toată poliția, pentru…, pentru. O privea de dincolo de fereastră gândindu-se la zilele în care au fost împreună. Până și atunci îi ascundea lucruri legate de cazuri. Era amuzant într-un fel. Lucrurile dintre ei se complicaseră tot mai mult în ultimul timp. Se văzuse nevoit să-i ofere spațiu. Iertarea din partea ei era departe, dar nici el nu mai era dispus să se joace de-a șoarecele și pisica.

Mâna care i-a căzut pe umăr l-a făcut să tresară. S-a întors și l-a văzut pe Laurențiu Sârbu, omul pe care se baza, de data asta, să o supravegheze pe Simona. Și-au întins mâinile și Victor l-a tras pe Laurențiu după el în biroul mic pe care îl primise moștenire de la fosta lui colegă. A închis ușa în urma lor și dintr-o dată s-a simțit ca prins în cușcă.

— M-ai chemat, a spus sec Laurențiu. Știi că nu fac nimic fără bani.

Laurențiu avea de plătit mai multe datorii la poker, așa că întotdeauna avea nevoie de bani și nu făcea nimic dacă nu era plătit. Cel puțin, a constatat Victor, în ultimele zile nu mai băuse atât de mult. Se întreba dacă se întâmplase ceva cu el sau poate că-i venise mintea la cap, dar era convins că omului nu-i vine mintea la cap atât de repede.

Victor i-a povestit ce s-a întâmplat în noapte aceea. I-a spus că are temeri în ceea ce o privește pe Simona.

— Am nevoie de tine s-o supraveghezi.

Laurențiu l-a privit cu o oarecare îngăduință.

— Știi cum merge treaba, dacă mă pun contra ei o să mă urască până la moarte. Banii, în cazul ăsta, sunt inutili. Nu mă pun rău cu ea.

— Nu-ți cer decât să vorbești cu ea, să o urmărești din umbr…

Laurențiu s-a ridicat.

— Știi bine că ar fi o prostie. Simona e mult mai deșteaptă decât atât. Pe mine m-ar bănui primul. Ne-ar face viața un calvar. Nu înțeleg ce e în capul tău, de parcă nu ai cunoaște-o.

Victor și-a lăsat capul în mâini. În felul lui, Laurențiu avea dreptate. Simona știa să se ferească din calea lor, jongla exact așa cum voia ea și uneori părea că știe dinainte că anumite lucruri se vor întâmpla, ceea ce însemna că le anticipa mișcările.

— Bine, a spus Victor, poate că ai dreptate. Dar trebuie să aflu ce ascunde. Ar putea fi periculos. Cine a omorât-o pe Vanda Stoian a făcut-o pentru că i-a fost teamă de ceva.

— Stai, l-a oprit Laurențiu. Crezi că victima i-a încredințat vreun secret Simonei?

— Da.

— Asta e grav, ar putea fi, într-adevăr, în pericol.

Victor a ridicat ironic mâinile.

— Ce pot eu să fac? s-a plâns Laurențiu. Știi bine cât e de încăpățânată.

— Tocmai de aia am nevoie de tine. Trebuie să ne gândim la ceva.

Ușa s-a deschis brusc și Simona și-a făcut apariția. Cei doi au rămas nemișcați, cu cuvintele nerostite rămase pe buze și plutind undeva în aer.

— Să înțeleg că ne-am reunit? i-a ironizat Simona.

— Nu, a spus Victor. Laurențiu lucrează cu mine la un alt caz.

După privirea ei era clar că nu-i crede.

— Bine, eu mă duc acasă. Care dintre voi mă urmărește sau vreți să mă conduceți până la ușă?

Bărbații au rămas tăcuți până când Simona a trântit ușa după ea.

Au răsuflat ușurați când a plecat, dar nu erau tocmai mulțumiți de cum ieșise.

— Ți-am spus, a afirma Laurențiu. Ce sens are?

— Trebuie să găsim o cale pentru a afla ce se întâmplă.

— Ovidiu, i-a venit dintr-o dată ideea lui Laurențiu.

Victor s-a strâmbat. Ovidiu era un cântăreț de care Simona se amorezase, dar relația lor nu era tocmai una sentimentală. Erau, mai mult, parteneri de sex. Asta dacă mai erau. Pentru că, din câte știa el, nu prea se mai văzuseră în ultimul timp.

— Mai sunt împreună?

Laurențiu a ridicat din umeri.

— Cred că da, uneori îi văd în parc cu Raisa. Nu știu exact care mai e relația dintre ei, dar, cine știe, am putea să-i explicăm. Dacă o iubește se va îngrijora.

— Poate că e o idee bună. Dacă Simona are ceva nu e bine.

Laurențiu s-a ridicat dezorientat.

— O să vorbesc mâine cu el, știu unde îl găsesc, dar nu te aștepta la minuni.

Victor știa că atunci când lucrezi cu anumite femei e greu să mai crezi în minuni. Simona avea multe polițe să-i plătească și știa că nu se va opri până nu o va face. Îl lovea întotdeauna în același loc, până când avea să dea lovitura de grație, durerea deja exista, nu mai avea mult până să-l pună la pământ.

— Poate ar fi bine să pun pe cineva pe urmele ei.

Laurențiu nu a spus nimic. Și-a luat la revedere de la Victor și a coborât în parcarea subterană. Simona îl aștepta acolo. Avea o țigară între degete, dar neaprinsă. Mai mult un gest de nervozitate.

— V-ați pus la punct?

— Știi că da.

I-a întins țigara și chipul i s-a destins.

— Acum e rândul tău. Nu o să pot intra acolo fără să fiu văzută și raportată.

— Da, cred că e distractiv să faci mișto de polițiști.

— Da, e, a spus ea cu un zâmbet larg pe față.

S-a scotocit în buzunare și a scos cheia care deschidea apartamentul Vandei.

— Ce facem cu polițistul de la fața locului?

Simona se gândise și la asta.

— Îi dăm somnifere.

— Cum?

— Lasă-mă pe mine.

Laurențiu a luat cheia și a dispărut printre mașini. Simona a mai scos o țigară și și-a aprins-o. Care pe care.

d)
LAURENȚIU

Când vine vorba să corupă polițiști, Simona e genială. Cu o simplă cafea lumea polițistului se schimbă și Simona devine zâna cea bună. Cu aceeași simplă cafea polițistul adoarme pe casa scării, ceea ce-mi ușurează mie munca.

Înțelegerea dintre mine și Simona a fost întotdeauna una tacită. Ea a știut că va veni și ziua în care Victor îmi va cere să stau pe urmele ei. Și eu, în nebunia mea, am știut asta. În ultimele șase luni noi trei ne-am apropiat cam mult. Când există asemenea apropieri încep să apară și jocurile la două capete. Ceea ce înseamnă că e bine să-ți stabilești tabăra de la început. Beat, nebun, cu mintea în nori am știut mereu de partea cui rămân.

Sigur, vina era a Simonei. Așa a fost mereu și așa va rămâne. Dacă nu i-ar plăcea să-l înnebunească pe Victor, lucrurile astea nu s-ar întâmpla. Dar, pe de cealaltă parte, acum o înțelegeam și pe ea. Vanda voia să-i spună ceva Simonei, iar pentru asta Simona trebuia să decidă singură dacă-i spune sau nu secretul. Oricum, un secret într-o anchetă de crimă nu poate rămâne nespus.

Am așteptat să se facă miezul nopții, sperând ca vecinii băgăcioși să doarmă. Simona mi-a dat toate indicațiile. Masca de sub chiuveta din baie trebuia să-i pună secretul Vandei în brațe. Iar eu, ca un detectiv particular, trebuia să pun mâna pe orice ar fi fost acolo. Până la urmă pentru asta există detectivii particulari, să facă treaba murdară.

Am urcat treptele încet fiind atent la fiecare sunet. Liniștea e la fel de enervantă ca gălăgia. Știam că atunci când vrei să treci neobservat o faci între oameni, dar într-un bloc exclusivist e mai greu să treci printr-o armată de oameni. Am ajuns la etajul doi și mi-am aruncat privirea. Polițistul dormea pe scaun ținându-și mâinile împreunate. M-am uitat spre celelalte două uși de pe palier. Simona m-a atenționat să fiu atent cu cei doi vecini pentru că au tendința de-a urmări tot ceea ce se întâmplă. O sigură problemă exista, eu nu puteam să văd ce se întâmplă în spatele ușilor închise.

Am încercat să merg cu capul plecat în eventualitatea în care cineva urmărea pe vizor. Am trecut pe lângă polițist și am introdus cheia în broască. Mănușile de piele mă ajutau să nu las amprente. Am forțat puțin clanța pentru a reuși să deschid ușa. Spre norocul meu ușile metalice nu prea scârțâie.

Polițistul a tresărit ușor, dar a continuat să doarmă. Am deschis ușa și m-am strecurat în casă. M-am liniștit puțin când m-am văzut înăuntru, însă marcajele poliției îmi dădeau o stare de nervozitate. De parcă s-ar mai fi întors la locul crimei. Rar făceau asta. Uneori preferau să stea de-o parte chiar dacă era nevoie să o facă.

Mi-am făcut loc printre cartonașele cu numere și indicații. Am privit desenul corpului. Anormal să cadă cu fața în jos, asta dacă nu s-a târât spre ușă, altfel nu are nici un sens. Un om înjunghiat în burtă cade pe spate. Asta era dovada clară că femeia rezistase înjunghierilor. Conform legistului lovitura de grație fusese dată după gât. Un pumn greu care se lipise de gâtul ei fragil. Am observat și mi-am notat în minte toate astea. Am străbătut holul și m-am oprit direct în baie. Perdeaua despre care îmi vorbise Simona fusese luată ca probă, pentru laborator. Urme de sânge uscat încă mai tronau pe gresie. Mirosul, în schimb, nu era deloc plăcut. M-am lăsat sub chiuvetă, am scos masca albă și am întins mâna. Aproape imediat am simțit ceva. Semăna cu o carte. Mi-am înfipt bine degetele și am tras. Era, într-adevăr, un fel de carte. O agendă groasă cu foaie velină și coperte groase de piele. Mult mai groasă decât o carte și mai aspectuoasă.

Avea încuietoare metalică, un vultur în zbor. Am deschis-o mânat de o curiozitate bolnavă. Titlul m-a frapat: „Jurnalul unui asasin”. Existau două variante. Ori Vanda se juca de-a scriitoarea, ori pusese mâna pe ceva cu adevărat periculos. L-am închis și l-am vârât sub geacă. Înainte de-a pleca am mai verificat o dată spațiul secret pentru a fi sigur că nu mai există nimic în ascunzătoare. Am pus masca la loc și am plecat ușor spre ușă. M-am asigurat că nu e nimeni pe casa scării și am fugit spre mașină ca apucatul.

Dacă m-a urmărit cineva, chiar și eu eram în pericol. Am rămas câteva minute în mașină urmărind orice mișcare, dar nu era nimic. Doar vântul care sufla cu putere prin cotloanele întunecate. M-am asigurat că nu mă urmărește nimeni. Am verificat ora. Unu și șase

minute. În creierii nopții am pornit spre Centrul Vechi, acolo unde mă aștepta Simona. Speram doar ca pe Victor să nu-l fi dus mintea să vorbească el cu Ovidiu. Însă, într-un fel, eram sigur că nu o va face, mândria era mult mai presus decât siguranța.

Spre norocul meu, Centrul Vechi e mereu animat. Imediat ce am parcat parcă răceala din inima mea a dispărut, ba chiar aveam impresia că îmi e mai cald. Lume multă, nebunie, beție, voie bună. Aveam nevoie de o ladă de bere și de o sticlă cu vin.

Am intrat în barul în care cânta Ovidiu, doar că în seara asta era altcineva la microfon. Simona știuse foarte bine că el nu era acolo. Nu voia să-l implice direct, însă avea o idee despre cum să-l implice indirect. Făcea lucrul ăsta cu toți oamenii din jurul ei. Ceva firesc.

Am zărit-o la masa de lângă fereastră. Avea o sticlă de vin în față și ceva fructe de mare în farfurie. M-am așezat și, fără să întreb, i-am luat paharul cu vin și l-am golit dintr-o suflare.

— Așadar?

Era curioasă și m-aș fi putut juca cu ea o vreme, doar că nu simțeam nevoia de data asta. Simțeam o teamă străpungându-mi sufletul și nu voiam să o păstrez acolo.

Am scos jurnalul din geacă și i l-am înmânat.

— Te-aș sfătui să-l vâri în geantă.

A făcut cum i-am spus, privind în stânga și în dreapta.

— Ce e? m-a întrebat șoptit.

— Poate jurnalul criminalului. Fosta ta colegă s-a cam jucat cu focul.

— Asta e nebunie curată, e vreun nume în jurnal?

Am luat sticla și paharul Simonei și mi-am turnat vin.

— Doar nu crezi că am stat pentru puțină lectură înainte de culcare. Poate să nici nu fie ceea ce pare. Poate că titlul e o tâmpenie. Poate nu e nimic, doar că Vanda a fost ucisă pentru nimicul ăsta.

Simona mi-a aruncat hârtiile de o sută de lei.

— Prima plată.

I-am luat și i-am vârât în buzunar.

— Asta înseamnă că mă angajezi?

— Asta înseamnă că primești mai mulți dacă-l ții pe Victor departe de mine măcar două zile.

Îmi convenea. Nu mă interesa de ce. Să-l țin pe Victor departe de ea era mai simplu decât să intru într-un apartament și să fur un jurnal. I-am înapoiat cheia.

— Cred că vrei s-o păstrezi. E posibil să mai ai nevoie de ea.

A băgat-o în buzunarul de la blugi și a continuat să mă privească întrebător.

— Ești sigur că nu te-a văzut nimeni?

Am pus sticla la gură și am sorbit tot vinul.

— De unde să știu? Unii se pricep atât de bine la treaba asta că nu ți-ai putea da seama nici dacă te-ai strădui.

— Vii la mine! a spus ea categorică.

Pentru prima oară în seara aceea inima mi-a mai venit la loc, dar lucrurile aveau să se schimbe destul de repede.

e)
SIMONA

M-am trezit la nouă și douăzeci încercând să nu mă gândesc la toate lucrurile care s-au întâmplat cu o zi în urmă. Am sunat la redacție și am cerut o zi liberă. Șefa mea a fost de acord, oricum redacția, în perioada asta, e supra-aglomerată, nu aveau nevoie să le stau printre picioare. În plus aveam de studiat jurnalul pe care Laurențiu mi l-a dat azi noapte.

Mi-am făcut cafeaua și am sunat-o pe mama să o întreb ce face Raisa. După ce am aflat că atât părinții, cât și fiica mea, sunt bine, am căpătat curajul de-a scoate jurnalul din geantă. I-am privit coperta care părea a fi făcută manual dintr-o piele fină, dar, suficient de tare pentru a fi greu străpunsă de un cuțit. Avea motive grecești sau turcești, nu îmi puteam da seama. Încuietoarea, în schimb, era cu adevărat deosebită, ceea ce-mi dădea de înțeles că omul care cumpărase acest jurnal, caiet sau cum s-o numi avea cunoștințe mitologice destul de vaste.

Am dat s-o deschid când telefonul a început să sune cu disperare. Sau, cel puțin, eu simțeam graba și nerăbdarea din acel sunet.

— Da, am spus.

— Cineva a intrat aseară în apartamentul Vandei, mi-a urlat Laurențiu în ureche.

O clipă am rămas debusolată.

— După ce ai plecat tu, vrei să spui?

— Exact.

— Caută jurnalul.

— Asta nu mă impacientează, dar dacă m-a văzut cineva sunt ars. Oricum ești principala suspectă. Scapă de cheie și de jurnal.

— Respiră. Presupun că cel care a intrat nu a folosit tot o cheie.

A oftat.

— Dacă viața ar fi logică, tu ai fi mama ei, ba chiar cu o cheie a intrat. Nu e intrare prin efracție. S-a introdus cheia, s-a descuiat și s-a făcut dezastru. A fost verificată inclusiv masca de sub chiuveta din baie.

— Asta nu e bine, am spus. Trebuie să citesc jurnalul, între timp vorbește cu vecina. Spunea că Vanda venea cu cinci sau șase femei și în urma lor venea întotdeauna un bărbat. Sunetele de acolo o duceau cu gândul la o orgie. Află ce se întâmpla.

— Da, șefa, cum îți e voia. Dar nu mă băga pe mânecă la poliție.

I-am mormăit o înjurătură și am închis. Mă așteptam ca Victor să mă sune și el, dar până atunci aveam de gând să citesc măcar câteva pagini.

«Jurnalul unui asasin.

Ziua unu.

Dumnezeu a creat lumea în șase zile, dacă e să fim corecți, pentru că în a șaptea a tras un pui de somn. M-am trezit ieri de dimineață cu această viziune. Șase zile, șase ani, e doar o chestie de percepție. Nu contează cum mă numesc, oricum toată viața femeile mi-au spus Luli. Mama s-a născut în bordel, și eu la fel. Avantajul meu a fost să fiu bărbat și să înțeleg curvele. Mama era una dintre ele, dar nu avea nici o șansă să-și schimbe meseria. Nu e vina lor că au ajuns așa, ci a bărbaților pentru că le-au adus acolo. Știu că o să vi se pară ciudat că tocmai un bărbat spune asta, dar gândiți-vă de câteva ori înainte de-a da un verdict. Nu noi, bărbații, le aducem în starea asta? De parcă ele nu ar fi oameni. Le tratăm ca pe niște cârpe, pentru că nu ne permitem să facem asta cu animalele noastre de companie.

Bărbatul a degradat femeia pentru că a urât-o. Nu îi poate recunoaște superioritatea, nu îi poate recunoaște supremația. Credeți că are vreo importanță dacă ele sunt sau nu curve? Au învățat să vă joace pe degete, pentru că altfel și-ar pierde viața. Am văzut groaza, am văzut teroarea și suferința în stare pură. Își vând trupurile pentru a avea ce mânca. Unele dintre ele, cum ar fi chiar mama, riscă totul pentru a-și crește copiii. Nici unul de acolo nu am fost dați spre adopție. Chiar dacă am trăit într-o lume a suferinței absolute, am știut să o înțeleg, am simțit-o și am fost acolo cu sufletul.

Dar toate astea nu au nici o importanță atâta timp cât eu voi fi în viață, pentru că acest jurnal îl veți găsi doar în al șaptelea an, anul în care mă voi uita în urmă și mă voi odihni în veci.

De ce am ajuns aici? Mama mea a fost ucisă ieri de o bestie cu chip de om. Nu mai stau la bordelul ilegal de trei ani, iar vestea uciderii ei m-a omorât și pe mine. Nimeni nu va raporta crima, nimeni nu va încerca să găsească criminalul. Ca mama mea au murit multe. Lumea nu știe, poliției nu-i pasă. Și atunci? Atunci nu rămâne decât să fac eu dreptatea absolută. Să mă transpun în Dumnezeu și să dau verdicte…»

Telefonul a sunat făcându-mă să tresar. Lectura devenise interesantă și, oarecum, eram în asentimentul lui.

— Da?

— Unde ești?

Glasul lui Victor m-a făcut să tresar.

— Ce-ți pasă ție?

— Nu ai auzit veștile?

— Ba da, am spus cât se poate de sinceră și relaxată. Casa Vandei a fost dată cu josul în sus.

— Și pe tine nu te interesează, nu?

Era o problemă ușor de abordat.

— Ba da, mă interesează, dar am și eu teoriile mele.

— Simona, jură-mi că nu ai fost tu.

Asta deja era o jignire, n-aș fi fost niciodată atât de proastă.

— Sper că glumești. Polițistul tău ce dracu' făcea?

A înjurat printre dinți.

— Un puști i-a oferit o cafea cu un somnifer.

— Știi, m-am enervat, poliția română e tembelă și după ce că e vai mama ei, apoi încearcă să găsească alți vinovați pentru a nu se uita în gunoiul din ochiul lor.

— Bine, a țipat Victor, tipul e idiot, nu trebuia să accepte o cafea de la un necunoscut, dar era doar un copil, pentru Dumnezeu.

— Da, și eu sunt de vină. De ce aș fi intrat în casa ei?

— Pentru că eu cred că tu știi ceva ce noi nu știm.

Am râs cu poftă.

— Iartă-mă, dar întotdeauna am știut ceva ce tu nu ai știut.

— Așadar recunoști.

Discuția începea să mă plictisească.

— Caută-ți singur dovezile.

I-am închis pentru că starea mea de nervozitate începuse să crească periculos de mult. Am băut cafeaua dintr-o înghițitură, am închis telefonul și m-am pus pe citit.

f)
LAURENȚIU

Vanda Stoian lucrase la Primăria Sectorului doi ca secretară a viceprimarului. Am aflat informația în vreo zece minute, folosind Google. Am ajuns la primărie într-o oră și am intrat în vorbă cu portarul care m-a îndrumat spre biroul vicelui.

Era o debandadă totală. Probabil că fata care-i ținea locul Vandei nu mai reușea să se descurce. Mi-am dat seama că după ce într-o jumătate de zi reușise să creeze toată acea debandadă, în două zile se va sinucide. I-am dat o mână de ajutor cu rola de scotch și am ajutat-o să pună timbrele pe scrisorile care urmau să fie expediate. Am aflat că se numește Anemona și are douăzeci și șase de ani. Lucra în primărie de trei ani ca asistentă, ceea ce presupunea că făcea mapa, o ducea la semnat și apoi împărțea hârtiile după cum fuseseră repartizate. Dar secretara domnului nu a apărut la muncă și a trebuit să-i preia sarcinile. Avea de gând s-o omoare cu mâinile ei, iar femeia nici măcar nu răspundea la telefon.

— Sunt detectiv particular, i-am spus tinerei și am scos legitimația. Pot vorbi cu șeful tău?

S-a îngălbenit instantaneu. Am avut impresia ciudată că o să leșine, dar a tras aer în piept și și-a revenit.

— Vanda a pățit ceva?

— Putem spune și așa, am mormăit.

A pus mâna pe telefon și a format un număr de interior. Și-a anunțat șeful că-l caută cineva în legătură cu Vanda, apoi mi-a făcut semn să intru. Aveam impresia ciudată că va asculta la ușă și că nu era prima oară când făcea asta.

Am intrat în biroul mare și luminos. Vicele era un bărbat între două vârste cu început de chelie și cu semne sigure de obezitate, dar e normal. Cine are funcții înalte mănâncă mai mult decât e cazul. Vorbea la telefon așa că m-am așezat fără să fiu invitat. Am așteptat câteva minute bune până când aproape edilul a închis telefonul și și-a dat seama că exist.

Am scos legitimația și m-am prezentat. L-am văzut cum se încruntă.

— Jur că o omor dacă iar a făcut vreo prostie.
— La ce fel de prostie vă așteptați?
Și-a înghițit imediat limba, așa că am trecut la atac.
— Ar fi mai bine să vorbiți cu mine decât cu poliția.
A rumegat-o câteva clipe.
— Prostituție, a spus.
— Nu înțeleg, era prostituată?
— Sigur că nu, dar…
Un nou moment prelung de tăcere.
— Cred că făcea ceva ilegal, dar nu sunt convins.
— Cum ar fi?
— Filme porno.
A fost rândul meu să înghit în sec.
— Ah.
— Ce a făcut?
— A fost omorâtă ieri în apartamentul ei.
A picat la loc în scaun.
— Știam că o va păți până la urmă, umbla cu tot felul de dubioși.
— Dubioși?
— Da, ea îi numea artiști, dar erau niște ciudați. Era cu unul care făcea pictură pe corp. Cred că o bătea. Dar nu aș fi convins, oricum ea era cam masochistă, dar își făcea bine treaba.
— Credeți că era fericită?
Era o întrebare care i-a dat de gândit.
— Probabil că în felul ei zănatic chiar era.
— Știți numele pictorului?
S-a ridicat.
— Nu, nu-l știu, l-am văzut o singură dată, dar era cu spatele. A tras-o de mână și a urcat-o în mașină. Am învățat că atunci când e vorba de Vanda mai bine nu te bagi. Viața ei, văzută din afară, mi se părea a fi complicată și lipsită de sens. Când am găsit filmulețele porno în care apărea și ea, am întrebat-o ce are în cap. A promis că nu se va mai repeta. A spus că a fost o greșeală făcută sub impulsul alcoolului și a dragostei. O tâmpenie. Așa că nu am dat-o afară.
Într-adevăr, chiar era o tâmpenie.
— Sper că nu veți face cazul public, a spus el speriat.
— Trebuie să anunț poliția, altfel risc să-mi retragă licența și să întrerupă colaborarea. Vom face tot posibilul să nu ajungă în presă, nu ajută pe nimeni.

Evident că era o minciună, nu aveam cum s-o opresc pe Simona nici mort.

Am plecat oarecum șocat de ceea ce aflasem. L-am sunat mai întâi pe Victor, mai mult pentru a mă asigura că nu mă bănuiește de intrare prin efracție în apartamentul victimei.

— Spui că era secretară la doi?

Aceasta era prescurtarea lungă pentru primărie, sector etc.

— Hm, da, am vorbit cu mini șeful.

I-am povestit în mare ce am aflat.

— Vecinul ei e aici, facem portretul robot, m-a anunțat el.

— Da, dar până atunci ar trebui să-l cauți pe pictor și filmulețele porno. Ai putea găsi indicii.

Din ce în ce mai mult o înțelegeam pe Simona. Polițiștilor trebuie să le dai mură în gură. Am sunat-o și pe Simona și am informat-o cu privire la întreaga mea zi.

— Acum mă duc să beau până mor, i-am spus.

— Te-aș sfătui să te abții, mai am nevoie de tine azi.

Mi-a închis lăsându-mă debusolat. Dar tot aveam de gând să merg să-l văd pe Ovidiu în Centrul Vechi. Până la urmă, eu și Simona aveam un plan de urmat, iar pentru asta aveam nevoie și de el, dar trebuia să-l cooptez eu, așa cum îi spusesem deja lui Victor. Bine, recunosc, dacă nu beam, mintea mi se încâlcea cumplit.

g)
SIMONA

«Anul unu, ziua cinci

L-am văzut pe bărbatul cu barbă dincolo de oglinda cafenelei în care intrase. Femeia care-l însoțea fusese „cumpărată” de la Inter. O adevărată frumusețe, nimic de spus. Avea stil și personalitate, dar nu știa că cel pe care-l însoțește este, de fapt, o bestie cu chip uman. Plătea femei pentru a-l însoți prin escapadele lui, cu toate că avea soție și trei copii. Nu-i păsa. Pe soția lui nu-și permitea s-o bată. Nu-și permitea să-și reverse furia asupra ei pentru că ea era cea care ținea întreaga lui afacere în picioare. Nu poți da în mâna care te hrănește.

Mi-am dat seama că e bolnav. Pentru el puterea însemna sexul violent și bătaia de după, atunci când majoritatea oamenilor preferă o țigară. Asta e o boală gravă și nu mai avea mult până când avea să omoare prima prostituată. Fata de la Inter era pentru prima dată cu el, de unde să știe ce o așteaptă?

Iubesc femeile cu patimă și nu vreau să le văd maltratate, în suferință sau bătute.

Trebuia să pun repede capăt acestei situații. Poate că motivațiile mele, în fața poliției, sunt nerezonabile, dar în inima mea sunt perfect justificate. Violența îndreptată asupra unei femei care îți e inferioară din punct de vedere fizic este o lașitate. Nu-mi plac lașii.

Am așteptat până a condus-o în camera lui de hotel. Nu stătea în buricul capitalei, așa că-mi permiteam să mă ascund în umbre întunecate fără a-mi fi teamă că mă vede cineva. L-am lăsat să se instaleze în cameră urmărind unde se aprinde lumina – spre norocul meu hotelul era într-o vilă veche și camerele erau așezate pe o singură parte, cealaltă fiind lipită de o altă casă. Oricum era un fel de bordel ce se ascundea sub denumirea de hotel. Am văzut că e o cameră la etajul unul, așa că am intrat și mi-am închiriat și eu o cameră la același etaj.

Era destul de friguroasă și goală. Un pat și o noptieră. Cam tot ceea ce aveai nevoie dacă veneai cu o prostituată. Am făcut rapid un duș pentru a mă regla

termic apoi mi-am pus hainele și am așteptat. Am auzit, la un moment dat, ușa deschizându-se. Am crăpat-o și eu pe a mea. Femeia pleca. Probabil că nu se întâmplase nimic, dar curiozitatea din mine m-a făcut să merg în camera aceea, după ce m-am asigurat că ea a plecat.

L-am găsit pe pat, întins ca Iisus pe cruce. Fusese sufocat cu o pungă de plastic. Am luat-o, pentru că era o probă. M-am uitat peste tot încercând să-i șterg urmele. Era prima oară când mi se întâmpla așa ceva. Eram mândru de femeia aceea pentru că opusese rezistență și pentru că-l omorâse, dar nu era o profesionistă și putea lăsa dovezi care s-o bage direct la închisoare. Nu-mi doream viața asta pentru ea. Nenorociți erau mulți pe străzi și siguranța lor nu prea exista. Cel puțin, unele dintre ele au învățat să se apere și vreau să cred că am contribuit și eu la asta.

Nu știu cum m-am simțit azi după povestea asta. Sunt puțin însetat de sânge, dar, în același timp, mă bucur că s-a întâmplat așa.

A trecut un an și cinci zile de când am comis prima crimă și am salvat o prostituată din mâinile unui client furios. Partea bună în toată afacerea asta e că poliția nu se prea străduiește. Unii dintre cei pedepsiți de mine sunt persoane influente. Nu a apărut la știri decât vestea uciderii lor, dar nu s-a spus niciodată în ce condiții. Nici presa, nici poliția nu vrea să vadă partea aceasta a lumii. E bine pentru mine, dar pentru omenire în general nu e. Oamenii ăștia există și noi continuăm să ne prefacem că nu-i observăm. De parcă n-am fi oricum în coada Europei, de râsul tuturor. De parcă ei, restul, nu ar avea aceleași probleme, dar mai bine ținute în frâu.

A fost o seară ușor melancolică pentru mine. Nu mă așteptam ca altcineva să-mi ducă treaba la bun sfârșit. Dar, până la urmă, poate că e mai bine așa. Poate că mama, de acolo de unde e ea, din când în când îmi mai trimite câte un semn.»

Treceam a zecea oară peste pasajul ăsta. Terminasem de mult jurnalul, dar încă erau pasaje care-mi dădeau dureri de cap și mă făceau să cred că ascund altceva. L-am sunat pe Gabriel, colegul meu de redacție care află totul, și l-am rugat să verifice niște informații. E drept că acest jurnal mi-a dat niște idei constructive și pe viitor aveam de gând să descopăr bordelurile din oraș, poate

chiar din țară. Într-adevăr Luli avea dreptate. Nimeni nu dăduse prea mare importanță acestor lucruri. Dar nu conta prea mult în momentul de față. Aveam o fostă colegă de liceu moartă, bănuită că făcea filme porno ilegale, adică tot un fel de prostituție, cu toate că avea o slujbă destul de bună. Dacă Vanda a furat jurnalul, sunt aproape convinsă că nu Luli a ucis-o. E altceva acolo ce nu înțeleg eu. Cel care a scris toate astea nu ar fi ucis niciodată o femeie indiferent de motiv. Puteam să bag mâna în foc.

Cu toate astea, cineva căuta jurnalul.

Când m-a sunat Laurențiu, i-am spus ceea ce cred.

— Mărturisirile lui se întind pe trei ani, nu a mai scris de mai bine de șase luni. Asta înseamnă ori că atunci a fost furat, ori a pățit ceva și Vanda știa.

— Asta înseamnă că ar trebui să-l căutăm.

Mă gândisem la asta și nu ar fi trebuit să fie imposibil de aflat cine e.

— E mai greu de pătruns în lumea aia decât de aflat cine e el.

— Ce vrei să spui?

— Păi e clar că în lumea prostituatelor există sau a existat un justițiar. Cineva care le păzea spatele.

— Mda, a mormăit el.

— Dar pentru asta ar trebui să intrăm în lumea aia.

Pauză.

— Da.

— Ce înseamnă „da”?

— Cunosc câteva fete care ar putea vorbi.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, până la urmă Laurențiu avusese câteva relații destul de serioase cu astfel de femei.

— Hmm, am zis interesată, ar putea fi o ușă și asta.

— Dacă el a existat cu adevărat înseamnă că ele știu.

— Da, nu asta e problema. Mă întreb cine caută jurnalul și de ce. Cu siguranță cineva crede că a fost deconspirat. Nu i-a ucis pe toți. Pe unii doar i-a torturat, așa că oricare dintre cei care treceau pe la prostituate puteau fi luați în vizor, inclusiv oameni importanți.

— Doamne, a făcut Laurențiu, e logic. Dacă el e un justițiar și Vanda era bătută constant poate că…

Sufletul mi-a rămas în loc. Bețivul avea dreptate.

— Asta este, am țipat. Asta este. Bine, m-am calmat, asta este în legătură cu Vanda. Cred că era în umbra ei,

aștepta ca bătăușul să facă un pas greșit pentru a se convinge că trebuie pedepsit.

— Ascultă, au făcut portretul robot. Trec mai târziu pe la secție și-l fotografiez. Ar fi bine să ajungi prima la pictorașul ăsta.

Aveam dubii și în privința asta.

— Poate că e vinovat pentru bătăi, dar nu cred că a ucis-o.

— Poate, a spus el, dar oricum știe mai multe decât știm noi.

Câteva minute mai târziu am închis și am început să caut pe internet filmulețe porno românești. Intram într-o altă emisferă a lumii mele, ceea ce nu-mi plăcea deloc, dar nici nu aveam de ales. Dacă Victor le-a descoperit, lucru de care nu eram chiar convinsă, trebuia s-o fac și eu. Imaginile, uneori, fac mai mult decât o mie de cuvinte.

h)

Victor se pregătea să iasă, dar ceva părea să-l rețină în birou. Știa că îi e foame și dacă nu mănâncă o să-i scadă glicemia cât de curând, dar stătea ca pe ace așteptând ceva sau pe cineva. Când l-a văzut pe Laurențiu, a oftat îngândurat. Cu siguranță nu pe el îl aștepta, ar fi simțit o oarecare ușurare dacă ar fi fost așa, dar ușurarea nu venea. S-a așezat și a rugat-o pe Ioana, secretara comună a lui și a lui Mihai, să-i aducă două cafele.

Ioana era o femeie între două vârste, dintr-o bucată. Tot timpul avea câte ceva de comentat și când nu o făcea însemna că i s-a întâmplat ceva. Singura în fața căreia nu prea avea curaj să comenteze era fosta lui colegă Iolanda Știreanu. Dar, așa cum îl obișnuise, Ioana i-a dat replica lui favorită:

— Asta nu înseamnă că sunt sclava voastră, vă puteți face și singuri cafeaua.

Abia atunci parcă a simțit că ceva se schimbă în interiorul lui. Ceva se așeza.

L-a așteptat liniștit pe Laurențiu, care a trecut mai întâi să vadă portretul robot realizat de vecinul Vandei.

— Cafea? l-a întrebat Victor.

Laurențiu a privit spre birou, cafeaua îl aștepta deja.

— Am de ales?

— Nu prea. Ai o țigară?

Laurențiu s-a scotocit în buzunarele gecii lui sport, dar căptușită bine pentru iarnă și a scos pachetul de Kent. Victor s-a strâmbat.

— Nu sunt chiar preferatele mele.

— Nici eu nu vreau în mod deosebit cafea, dar nu am altă ofertă.

Și-au dat mâna prietenește, dar, într-un fel, Victor îl simțea puțin distant. E drept că se gândise că Laurențiu ar fi putut juca pentru cine plătea mai bine. Dar cum nu avea nici o dovadă că Simona îl plătea pentru informații, nici nu putea să-l acuze direct. Cu toate că, dacă ar fi fost Iolanda în locul lui, ar fi făcut-o fără să clipească și ar fi smuls o mărturisire.

— Ceva noutăți? s-a interesat Victor.

— Da, am vrut să beau dar nu am făcut-o. Apoi am vrut să mă duc acasă să caut anumite filme porno, dar n-am făcut nici asta. Așa că am încercat să-mi dau seama de ce cineva ar ucide-o pe femeia aia, dar nu am reușit. Tu ai noutăți?

— Ai văzut portretul robot?

— Mda. Îl dai publicității?

Victor a început să lovească cu filtrul țigării de masă.

— Nu-i nevoie, știu cine e.

Laurențiu a rămas mască cu țigara neaprinsă între buze. Asta da surpriză, pentru prima oară, Victor știa ceva înaintea Simonei.

— Asta da veste. De unde?

— L-am văzut anul trecut la o expoziție de *body painting*, a luat locul întâi și i-am reținut numele și chipul. Era emoționat tot.

A pus mâna pe o hârtie pe care o avea pe birou și a întins-o spre Laurențiu.

— Ah, douăzeci și patru de ani. Ea avea treizeci, chiar crezi că…

— De ce nu? l-a întrerupt Victor. E normal în ziua de azi.

— Arată mult prea tânăr, zici că are șaisprezece dacă te uiți la portretul robot.

— Da, artiștii au darul de-a se menține.

Au rămas tăcuți câteva clipe. Laurențiu simțea nevoia să proceseze informațiile, în timp ce Victor se hotăra dacă să aibă sau nu încredere în detectiv.

— În cazul ăsta, a spus Laurențiu, pot să mă duc să beau liniștit. Ai suspectul principal.

— Poate, a mormăit Victor.

Un nou moment de „noaptea minții”.

— Poate, dacă spui tu.

— Am văzut filmulețele.

Detectivul s-a luminat.

— Și?

Și-au zâmbit.

— Și e greu să o recunoști pe Vanda, dar dacă o cunoști îți dai seama.

— Te rog, n-am băut nimic de aseară, nu mă pune să gândesc.

— Sunt șase femei și un bărbat, uneori sunt cinci, dar toate sunt pictate din cap până-n picioare.

— Cine e bărbatul?

Victor i-a întins o coală A4 pe care apărea un chip. L-a privit cu atenție dar nu-i spunea nimic.

— Nu știi cine e, nu?

Figura nedumerită a lui Laurențiu l-a lămurit.

— Este patronul ziarului „Gândul Zilei”.

— Și?

— E clar că azi nu ești în formă.

Detectivul ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare, dar, pentru prima oară, prefera să facă pe prostul. Simțise că Victor nu are încredere în el dintr-un motiv oarecare, dar tot trebuia să-și câștige banii pe care îi lua de la Simona.

— Nu, azi nu am mintea la cazul ăsta. Vreau să stau liniștit.

— Dă-o dracului de băutură sau de ce îți mai trece ție prin minte. Am nevoie de tine.

— Cred că ai mai multă nevoie de Simona.

— Simona mă minte.

— Adevărat, dar chiar și așa te poate ajuta.

Victor l-a privit înțepător.

— Adevărat? Ce știi?

Laurențiu a rămas calm, era cel mai bun mincinos în viață, putea face față situației date.

— Da, a spus calm, adevărat. Întotdeauna a mințit într-o privință sau alta. Sunt la fel de convins ca tine că și acum ascunde ceva. Tocmai de aceea am vorbit azi cu Ovidiu.

Victor s-a strâmbat.

— Și?

Detectivul a zâmbit, dar nu pentru că avusese o discuție cu Ovidiu și lui Victor nu-i convenea să-i audă numele, ci pentru că reușise să deturneze conversația.

— I-am spus că Simona poate fi în pericol și dacă nu află ce ascunde, ea ar putea fi următoarea victimă.

— Bine jucat, presupun că a acceptat.

— Oho, în ciuda aparențelor el chiar o iubește, nu că ar fi greu. E femeia care-ți oferă totul chiar dacă nu te iubește.

— Mda, a spus Victor posomorât. Asta înseamnă că va fi cu noi.

— Da, sper doar să nu se dea de gol la băutură.

Victor, într-un final, și-a aprins țigara.

— Eu tot nu înțeleg. Tu bețiv, el bețiv, de ce el e mai bun decât tine?

— El e un bețiv calm, chiar dacă e enervant, e calm.

— Ai dat în ea?

De data asta chipul lui Laurențiu s-a înnegrit.

— Am avut o ieșire.

Victor înțelegea. De fapt nu înțelegea, dar și-a dat seama că faptul că ea fusese cât pe ce să moară din cauza faptului că el nu fusese la locul întâlnirii când ea a descoperit criminalul nu fusese tot adevărul. Simona i-ar fi putut ierta asta până la urmă.

— De câte ori?

Laurențiu și-a aprins o nouă țigară.

— De vreo două ori.

— Tu nu ar trebui să fi în preajma unei femei atunci când bei.

— N-ar trebui să fiu în preajma nimănui în condițiile date.

— Mergem să mâncăm?

Detectivul își dădea seama că asta era o ofertă de încredere, dar nu o putea accepta, avea de lucru pentru celălalt angajator.

— Aș vrea, dar ținând cont că ai oameni de interogat eu aș vrea să merg acasă să beau.

— Azi nu vrei să lucrezi cu nici un chip?

Laurențiu a confirmat.

— Off, bine, ești liber să-ți duci nebuniile la capăt, dar mâine mă bazez pe tine.

Laurențiu l-a salutat politicos și a plecat.

Victor încă aștepta să se întâmple ceva. Senzația nu mai era la fel de intensă, dar rămăsese. Poate că-i scăpase ceva. Avea să mănânce și să se întoarcă la locul crimei. Cine răvășise locul ăla cu siguranță că și găsise ceva interesant.

i)
SIMONA

— Informațiile sunt interesante, dar nu voi putea ajunge prima la el.

— Din contră, deșteapto, dacă ajungi prima le dai de înțeles că ai aflat prima.

I-am smuls bricheta din mână și mi-am aprins țigara. Iar începusem să fumez mai mult decât trebuie, lucru care mă enerva.

— Uite că începi să gândești, ai dreptate. Lasă-mă să-i aflu adresa.

Mă simțeam obosită și copleșită. Trebuia să mă împart în prea multe locuri. Crima, relația mea care era pe cale să eșueze pentru că eu tot timpul eram pe urmele dovezilor, mai era și jobul, dar și fiica mea pe care nu o puteam neglija. Oricum aș fi dat-o, tot o femeie singură eram care nu putea să se bazeze decât pe ea. Laurențiu și Victor, cu siguranță, mi-ar fi oferit sprijin la nevoie, poate și Ovidiu, dar nu era același lucru. Eu mereu mă bazez pe mine. Nu stau la mâna unui bărbat pentru că apoi va avea impresia că e și stăpânul meu. Toată viața a trebuit să ies singură din situațiile de criză. Dar acum erau prea multe și uneori timpul meu de odihnă nu mai exista.

L-am sunat pe Gabriel și i-am dat numele pictorului, avea zece minute să-mi dea o adresă, iar eu trebuia să mă rog ca Victor să nu ajungă înaintea mea. Chiar și după mine la cinci minute era minunat.

— Dar dacă Victor va bănui că tu mi-ai dat informațiile? Eu nu aveam de unde să știu de portretul robot.

— Adevărat, dar tu ai descoperit mai mulți pictori de acest fel și ești la al șaselea.

Laurențiu a scos din buzunar o listă cu alți zece pictori pe care mi-a înmânat-o. Ei bine, juca tare noul meu om plătit. Ăsta da lucru favorabil mie. Uneori e important să rămâi în relații cordiale cu foștii. Măcar când le dai speranțe și bani, iar ei se dau pe brazdă.

Gabriel m-a sunat și mi-a dat adresa. Mi-am luat haina, am lăsat banii pe masă și am pornit spre ușă.

— Încearcă să nu pici sub masă și stai departe de poker până te pui pe picioare.

— Apropo, a strigat el după mine, am angajat o echipă să-mi rearanjeze casa.

I-am strigat din ușă.

— Asta e bine.

În urmă cu vreo trei luni, în casa lui Laurențiu se petrecuse o crimă. El a fost beat și drogat, iar omul a fost ucis în fața lui. Pereții au fost mânjiți cu sânge, iar el a ajuns în comă alcoolică la spital, fără nici o amintire. Un adevărat tur de forță pentru a afla adevărul.

Laurențiu a venit după mine.

— În noaptea asta mă întâlnesc cu fetele, când termini cu ăștia doi te aștept la mine.

— Să știi că nu fac sex în grup.

A râs și mi-a sărutat mâna.

— Ești specială, să știi.

Am plecat gândindu-mă la toate minciunile pe care le spunea el atunci când își dorea să obțină ceva. Mă mințise de multe ori cu o dezinvoltură remarcabilă. Și tot de atâtea ori îl crezusem, până în ziua în care mi-am dat seama că sunt doar o marionetă în mâinile lui.

M-am urcat în mașină încercând să-mi alung asta din cap. Era un profesionist. Știa să facă pe prostul pentru a obține ceea ce-și dorește și în cazurile astea era chiar bine. Dar în ceea ce mă privea nu-i mai mergea.

Am condus aproape o oră până la apartamentul lui Marian Pârvu. Avusesem noroc de un trafic agitat, dar nu mai conta, intrasem într-o horă și nu mă dădeam bătută la jumătatea cântecului. Am parcat mașina între alte două parcate fix pe dos, dar mi-a ieșit. Apoi am privit spre bloc. Un imobil cu opt etaje. Conform adresei obținute, pictorul stătea într-un *penthouse* aflat la ultimul etaj. Cu alte cuvinte, întreg etajul îi aparținea.

Mi-am luat inima în dinți și m-am apropiat de ușă. Ar fi trebuit să sun la interfon și să mă anunț, dar o bătrână drăguță ce tocmai ieșea mi-a zâmbit și m-a poftit înăuntru. I-am mulțumit și m-am îndreptat spre lift. Până la opt mi s-a părut o veșnicie. Lifturile astea noi erau lenea întruchipată. Când ușa s-a deschis am constatat cu uimire că am aterizat drept în apartament, în mijlocul holului. Bărbatul din portretul robot pe care Laurențiu reușise să-l fotografieze m-a întâmpinat mânios.

— Ai întârziat douăzeci de minute.

Trebuia să mă simt flatată.

— Serios? La ce?

— Ședința foto începe într-o oră. Jos textila și treci la pictat.

— Prietene, ești direct, îmi place. Dar când un bărbat îmi spune asta am pretenția să vrea mai mult de la mine decât o simplă pictură. Îmi dau jos textila doar când e vorba de sex.

M-a privit înmărmurit.

— Tu nu ești aici pent…

— Nu, am spus, sunt consultant al poliției, avem de discutat.

Părea nedumerit, dar cu toate astea m-a invitat înăuntru.

— S-a întâmplat ceva?

M-am scărpinat în creștetul capului.

— Depinde, mai bine ne-am așeza.

Devenea nervos. Părea, într-adevăr, mult mai tânăr. Avea alură sportivă și o oarecare carismă șmecherească care ar fi putut pune junele în dificultate. Era, în felul lui, atrăgător. Nu mi-o imaginam pe Vanda cu un puști, așa cum nu mi-l puteam imagina pe el violent. Și mai era și acea nedumerire sinceră de pe chipul lui. Dar aveam de gând să trec direct la atac.

— Ieri seară ai trecut pe la Vanda Stoian?

— Sigur, a spus perfect sigur pe el. În fiecare seară trec pe acolo. Pregătesc trupul fetelor, apoi vine Gheorghe Pițurcă. El mă trimite acasă și asta e tot.

— Bine, ce s-a întâmplat aseară?

Era total în ceață.

— Dar de ce? S-a întâmplat ceva?

Am dat din mână nervoasă.

— Momentan trecem peste chestia asta. Răspunde-mi la întrebări și te voi lămuri. Dacă vine poliția nu te mai pot ajuta cu nimic.

— Poliția?

I-am făcut semn să se liniștească. A tras aer în piept și s-a gândit.

— Am fost la Vanda dar era singură. Mi-a spus că nu se va face nimic. Avea sticla de vin în față, dar era nedesfăcută. Părea supărată sau agitată. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și mi-a spus că nu e într-o dispoziție prea bună, în plus îl aștepta pe Pârvu, aveau nevoie de

intimitate. Am plecat și am ajuns într-un club din Centrul Vechi. Dar de ce?

— Vanda a fost ucisă. Cincisprezece lovituri de cuțit.

S-a îngălbenit instantaneu. A cerut un pahar cu apă unei fete pe care nu o observasem.

— Cum dracului?

— Ai fost iubitul ei?

A tăcut.

— Al doilea.

— Cine era primul?

— E evident, Pițurcă. O bătea ori de câte ori i se părea lui că ea face ceva greșit, iar eu trebuia să fiu acolo s-o consolez, să-i ofer liniște.

— În ce dracului era băgată?

A oftat.

— E o poveste al dracului de lungă.

— Spune-o repede. Ți-am spus, poliția te crede principalul suspect. Pârvu e magnat, tu nu ești.

A cântărit vorbele mele.

— Da, ai dreptate.

L-am lăsat o clipă să-și tragă sufletul.

— Vanda avea darul de-a atrage studente în proiectele mele. Doar pictură, nimic altceva. Dar apoi a început să bea și să fumeze marijuana, mintea ei îi spunea că vrea mai mult de la viață, nu să se îngroape într-un birou. Am înțeles-o. Eu sunt tânăr și îmi trăiesc tinerețea, ea făcuse doar ceea ce trebuia să facă. Atunci l-a cunoscut pe Pârvu, prin intermediul locului ei de muncă. S-au îndrăgostit și a rupt relația cu mine. Dar mie nu mi-a plăcut niciodată omul acela, așa că am preferat să fiu lângă ea indiferent de alegerea ei.

La început el i-a propus în glumă o partidă de sex în trei. Ea a fost încântată până când a aflat că omul filmase totul și vindea filmulețele prin rețele ilegale de pornografie. I-a pus banii în mână, o grămadă de bani, lucru care a îmbunat-o, dar pentru care a și primit o bătaie bună. I-a spus că lucrurile vor rămâne plătite și departe de ochii lumii atâta timp cât ea participă. Îl iubea, dar, în același timp, îi era și frică de el, așa că a acceptat, dar a pus condiția ca toate fetele să fie pictate.

— Aici ai intrat tu în joc.

— Exact. Asta până când vicele a aflat și ea s-a văzut nevoită să discute asta cu Pârvu și să iasă din joc.

Deja se ducea la psihiatru pentru a scăpa de băutură. Încerca să revină la normal și să termine relația asta bolnavă.

— Poate de aceea l-a chemat aseară.

— Dar s-o omoare? a strigat el vizibil îndurerat.

I-am pus o mână pe umăr încercând să-l consolez. Nu știu dacă-mi părea rău pentru el, dar era clar că suferea precum un câine abandonat.

— Nu e o certitudine că el a fost. Ascultă, Vanda ți-a mai spus și altceva?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că a furat ceva de la cineva?

Părea de-a dreptul șocat.

— Vanda nu ar fi furat niciodată nimic.

Era clar că puștiul nu știa mai multe. Bine, pe de o parte, nici nu m-aș fi așteptat ca ea să-i fi spus așa ceva, nu spusese nimănui. Încercase într-un final să ia legătura cu mine, din disperare. Și, pe de altă parte, nu credeam că pe Pârvu îl așteptase în seara aia. Era el un pervers, bătăuș de femei, dar asta nu însemna mai mult de atât. Trebuia să ajung cât mai repede să vorbesc cu el.

— Ai grijă ce le spui polițiștilor, l-am sfătuit. Nu vor fi la fel de îngăduitori și vor încerca să afle și ceea ce nu știi.

A dat abătut din cap.

— A, și dacă se poate, n-am fost niciodată aici. Asta dacă nu vrei să înfunzi pușcăria degeaba. Ei deja sunt setați că tu ai făcut-o. Rămâi calm, te scot eu. Ai încredere. O să aflu cine a fost.

Îi câștigasem simpatia și încrederea, dar încă nu eram sigură că nu el băgase cuțitul în ea. Pentru asta trebuia să mai am o discuție cu el. I-am întins cartea mea de vizită.

— Sună-mă, trebuie să discutăm în amănunt.

Mi-a promis că o va face, iar eu nu aveam nici un motiv să nu-l cred.

j)
LAURENȚIU

M-am întors acasă cu cinci minute înainte de-a ajunge Dorina. Era prima pe care o contactasem. Avusesem cu ceva timp în urmă o relație cu una dintre colegele ei. Genul acela de dragoste fără plată, dar în același timp, ea își făcea banii iar eu nu puneam întrebări.

De-a lungul timpului am realizat că genul acesta de femei nu te judecă și nu vor prea mult de la tine. Nu vor să fie salvate și nici nu se agață cu disperare de bărbați. Doar că, din când în când, vor sex pasional. Ele nu sunt plătite și bărbații care, în sfârșit, le oferă și lor plăcere sunt răsplătiți cu o formă mai ciudată de dragoste.

Dorina e o femeie frumoasă. Nu genul de prostituată care se vinde pe doi lei. E una dintre acelea care ridică ștacheta.

S-a așezat pe scaunul din bucătărie și și-a aprins o țigară cu marijuana.

— Marfă de primă calitate, adusă din Spania.

I-am făcut semn că nu-mi pasă. Ultima oară când fumasem marijuana aproape că fusesem acuzat de crimă, așa că o scosesem cu totul din viața mea.

— Trebuie să stăm de vorbă, dar mai așteptăm câteva fete.

Nu părea s-o deranjeze. I-am făcut o cafea și i-am oferit-o. La scurt timp au venit Alina, Bianca și Laura. Le-am dat și lor câte o cafea și am ajuns la concluzia că voi fi nevoit să deschid fereastra. În cinci minute bucătăria mea arăta ca un furnal.

Simona a ajuns și ea. Alergase pe scări pentru că era roșie și gâfâia. Când a dat cu ochii de fete am văzut o oarecare teamă în privirea ei. Am început eu discuția.

— Presupunem că în lumea asta a voastră există un justițiar.

Fetele s-au privit una pe cealaltă fără să spună nimic. Trebuia să le calmez.

— Nu suntem de la poliție și nu vă interogăm. Nu vrem să-l închidem pe justițiar, încercăm doar să aflăm ceva ce doar el știe și ne-ar putea lămuri și pe noi.

— Prietena mea, a intervenit Simona, a fost ucisă pentru că avea ceva ce-i aparținea lui.

Fetele au mormăit. Alina a decis să vorbească.

— Da, există un fel de umbră a noastră. Dacă cineva ne atacă, el e acolo să-l pedepsească, doar că eu nu l-am văzut niciodată.

— Nici eu, dar nici nu am avut probleme, s-a scuzat Dorina. Am auzit de el, celelalte fete vorbesc. Cele de pe stradă.

Simona și-a micșorat ochii.

— Cele de pe stradă?

— Da, noi nu suntem la marginea străzii, a lămurit-o Laura. Lucrăm în hoteluri. Ilegal, adevărat, dar e mai greu să ni se întâmple ceva. Suntem închiriate la recepție și cei de acolo știu întotdeauna cu cine plecăm. În plus rar părăsim camera de hotel.

— Ele nu sunt din clasa de jos, am spus eu.

Simona a dat din cap în semn de înțelegere.

— Cu toate astea auziți zvonuri.

— Auzim, a spus Bianca. Dar, de fapt, a trecut ceva timp de când n-am auzit nimic. Cu ceva timp în urmă, în lumea peștilor se crease un adevărat haos. Tipul ăsta nu ucidea doar clienți nervoși, omora și pești violenți. Începuse să facă legea pe străzi. Acolo e greu să faci legea, dar el reușise să se impună.

— Crezi că a pățit ceva? a interogat-o Simona.

— Așa am crezut inițial, dar am aflat că ultima oară a omorât un polițist. Cred că s-a făcut nevăzut. Un polițist ucis înseamnă condamnare sigură.

Simona s-a așezat lângă ele. Îmi era clar că pentru ea era o experiență nouă și în ciuda faptului că simțea o oarecare temere, curiozitatea era mult mai mare. Poate și spiritul ăla jurnalistic.

— Da, doar că nu s-a raportat uciderea nici unui polițist.

Mi-a aruncat o privire rece, de parcă aș fi fost obligat să știu lucrul ăsta.

— Cam când s-a întâmplat asta?

Fetele s-au gândit o clipă. Laura și Bianca au răspuns într-un glas.

— Acum șase luni.

Din nou privirea ei m-a ațintit.

— Sună-l pe Gabi, mi s-a adresat. Spune-i să caute și în gaură de șarpe. Dacă un polițist a fost omorât cu

siguranță că nu apare ca și cum ar fi fost la curve. Trebuie să caute ceva fără logică.

M-am executat fără să mârâi, ea era șefa, doar plătea.

Fetele au rămas în bucătărie, dar tot le puteam auzi.

— Crezi că suntem în pericol? a întrebat-o Dorina pe Simona.

Am auzit-o aprinzându-și țigara.

— Nu, nu cred. Voi nu, dar cele de pe stradă ar putea fi. Cineva acum caută răzbunarea și dacă justițiarul nu mai e, atunci sunt singure. Numele de Luli vă spune ceva?

Am închis conversația cu Gabi și m-am întors la ele. Era o întrebare al cărui răspuns mi se părea interesant.

Laura a confirmat din priviri.

— Există niște bordeluri în vilele de lux din centrul capitalei. Clienții sunt aleși pe sprânceană. Din câte am auzit, uneori fetele nasc. Își cresc copiii în niște condiții destul de mizere. Containere. Acolo le țin pe ele. Dacă nu mă înșel, Luli s-a născut cu vreo douăzeci și trei de ani în urmă într-un astfel de loc.

Simona era interzisă, dar și eu. Lumea asta a prostituatelor dura de mult timp și nimeni nu lua nici o măsură. Nici nu era de mirare. Clienți aleși pe sprânceană înseamnă multe, inclusiv oameni politici. Luli cu siguranță îi sâcâise pe mulți.

— Nu a dispărut, le-a spus Simona, cred că a fost ucis.

Fetele nu au schițat nici un gest. Nu-l cunoșteau, nu făceau parte din categoria maltratatelor, așa că nu aveau de ce să-l plângă. Ele erau cele protejate.

— Nu am avea de unde să știm, dar putem afla câte ceva, a spus Bianca. Cunosc câteva fete care locuiesc în astfel de containere și prestează prin vile, mai știu și fete care stau în stradă. Pot pune niște întrebări.

Simona nu era convinsă.

— Bine, a spus într-un final, dar trebuie să aveți mare grijă. Nu puneți întrebări care să bată la ochi. Faceți-o ca o curiozitate. De parcă acum ați fi aflat că s-a întâmplat ceva. Nu știu, trebuie să puneți problema în așa fel încât să nu dați de bănuit.

— Nu mai bine o facem noi? am intervenit.

Simona a rămas câteva clipe pe gânduri.

— Am putea, sigur, dar fetele alea nu or să aibă încredere în noi.

— Nu, a spus Dorina, în voi nu, dar în tine da, s-a uitat ea spre mine.

— În mine?

Simona părea și ea contrariată. Dar Dorina ne-a lămurit.

— Târfelor nu le plac femeile care nu sunt ca ele. Sunt mai rele decât bărbații care vor perversiuni sau ne bat. Pentru noi, o femeie ca ea e o amenințare. Ne arată, fără să vrea, superioritatea ei. Ne înjosește prin simpla prezență. Dar, în fața unui bărbat, limbile se dezleagă mult mai repede. Vâră-le douăzeci de lei în palmă și poți obține ceva informații. E posibil ca una dintre ele să-l cunoască mai bine.

Simona începuse să-și muște buza de jos.

— Multe îl cunosc mai bine. Dar unele sunt prea bătrâne pentru a mai fi în forța muncii, iar celelalte… nu contează, oricum nu știm unde s-a născut.

— Pe stradă aflați multe, a intervenit Laura.

— Posibil, i-a dat Simona dreptate.

Am mai vorbit o vreme, după care fetele au plecat.

— Vreau un pahar cu vin dacă se poate.

Cererea Simonei a fost făcută din cauza nervozității sporite. Am deschis o sticlă cu vin alb și i-am turnat într-un pahar oarecare. L-a dat pe gât ca un adevărat profesionist, așa că i l-am umplut iar. În momentul imediat următor a sunat Gabi.

— Da, am spus.

— Am găsit un caz suspect. Polițist găsit mort la groapa de gunoi. Ucis cu șase plăgi înjunghiate la nivelul gâtului.

Am notat numele polițistului mort, am dat drumul la calculator și am intrat în baza de date a poliției. Am chemat-o pe Simona să asiste.

— De la circulație?

Eram la fel de mirat ca ea.

— De aia nu s-a făcut mare vâlvă, am spus. Cei de la circulație nu sunt la fel de bine văzuți ca ceilalți.

— Hmm, e totuși un polițist. Ancheta ar trebui să fie deschisă.

M-am uitat la ea.

— Victor?

Ea a confirmat.

— Trebuie să ştie. Cineva din secția aia lucrează la cazul ăsta.

— Sau încearcă să-l mușamalizeze.

— Aș vrea să știu cine dracului e Luli, a spus ea.

Mi-a venit o idee.

— Cred că e un Iulian. În jurnalul ăla nu spune ce meserie are, nu?

A negat, dar sclipirea din privirea ei îmi spunea că bănuiește ceva.

— Ar putea fi polițist. Altfel cum să acoperi atât de bine atâtea crime.

Am rămas pe gânduri. Era posibil să aibă dreptate. Dar gândurile mi s-au spulberat când a sunat Victor. I-am făcut semn să tacă. Am răspuns și am ascultat. Presupun că fața mea s-a schimbat de câteva ori, pentru că Simona mărise ochii.

— Ce?

Am fixat-o.

— Gheorghe Pițurcă a fost găsit mort în apartamentul lui. Sufocat cu perdeaua de la baie.

— Futu-i!

k)

Detectivul a ajuns la locul crimei mai repede decât s-ar fi așteptat Victor. Criminalistul l-a invitat să vadă cadavrul și locul crimei. Laurențiu și-a aruncat privirea asupra cadavrului. A observat imediat vânătăile de pe corp, dar cea mai proeminentă era cea din jurul inimii. Oricum, legistul era convins că murise prin sufocare. Nu avea nici un alt semn recent de violență, dar multe urme mai vechi de două săptămâni. Însă, pentru toată lumea, era clar că moartea venise cu perdeaua de plastic.

Nu existau semne de intrare prin efracție, cum nu existaseră nici în cazul Vandei. Dar Laurențiu nu se putea abține să nu se gândească că Gheorghe ascundea ceva sau că asasinul credea asta. Până la urmă, jurnalul acela, cu toate că nu spunea mai nimic, spunea totul. Cel puțin așa credea cel care-l căuta cu disperare.

— De ce l-or fi ucis? s-a întrebat Laurențiu.

Victor părea gânditor.

— Ar fi mai multe variante, dar cred că adevărul e undeva la Simona. Mă întreb dacă Simona a ajuns să-l interogheze înainte de-a fi omorât.

Laurențiu trebuia să-și ia din nou rolul de neștiutor în serios.

— Ce treabă are Simona cu Gheorghe Pițurcă?

— Din moment ce a aflat despre Marian Pârvu…

— A aflat?

Victor i-a confirmat din priviri. Părea trist, abătut, iar detectivului într-un fel îi părea rău pentru el.

— Nu contează, a spus Laurențiu. Vom rezolva cazul ăsta indiferent de ce știe sau nu știe Simona.

Victor l-a bătut ușor pe umăr.

— Nici un indiciu. Cum e posibil să omori doi oameni și să nu lași indicii. Sângele din apartamentul Vandei e doar al ei. Firele de păr nu coincid. Trebuie să le găsesc pe fetele care lucrau cu ea. Mă duc să vorbesc din nou cu pictorul. Am impresia că prima oară mi-a spus doar ce i-a indicat Simona să-mi spună. Fir'ar al dracului, face toate astea ca să mă enerveze.

Laurențiu ar fi vrut să-l contrazică, de data asta chiar nu o făcea din acest motiv, dar a preferat să-l lase să plece și să afle mai multe de la echipa tactică și de la legist.

Victor a ieșit în stradă și s-a căutat în buzunare după țigări. Și-a dat seama că nu are, de fapt, teoretic, el se considera nefumător. Poate că era mai bine așa. Ori de câte ori avea un caz complicat avea tendința de-a fuma ca un șarpe.

Telefonul îi suna timid undeva în buzunar. A răspuns.

— Constantin Buzura, s-a prezentat celălalt.

Victor și-a recunoscut colegul criminalist.

— Ce s-a mai întâmplat?

Costi, așa cum îi spuneau colegii, era tânăr, abia intrat în minunata lume a cadavrelor. Avusese câteva cazuri aproape imposibil de descifrat în care erau implicați tot felul de oameni cu funcții. Victor, cu toate că era adjunctul secției, nu avusese timp să se ocupe de cazurile la care lucra puștiul și, uneori, se simțea vinovat că-l lasă să se descurce singur.

— Îți amintești cazul polițistului de la groapa de gunoi?

Și-l amintea. Făcea parte dintr-o serie de crime. Abia atunci realiza că există un criminal în serie undeva în libertate. Nu știa exact pe ce criterii ucidea, dar omora doar bărbați. Probabil avea niște polițe de plătit. Dar oamenii care fuseseră uciși de el erau atât de diferiți…

— Ai găsit legătura dintre victime?

— Nici măcar nu sunt convins că e vorba de același criminal. Fiecare crimă are o altă particularitate.

— Asta nu denotă decât inteligența asasinului. Comite crimele cum îi trece prin cap pentru a nu fi prins.

— Șefu', n-am nici o dovadă în cazul ăsta. În plus nu a mai avut loc o crimă de mai bine de șase luni.

Victor s-a gândit o clipă la situația asta.

— Lasă cazul deschis, vedem noi ce facem. Strânge toate actele. Vreau toate detaliile. Când mă întorc la birou arunc o privire peste asta.

— Mi-ar prinde bine, a spus Costi.

— Da, ți-ar prinde bine și un partener. Discutăm când vin la birou.

I-a închis și și-a ridicat privirea spre cer. La început a crezut că e doar o glumă, dar, pe urmă, fulgul mare și alb i-a aterizat pe obraz. Și-a dus mâna pe față și a zâmbit. Decembrie, venea Crăciunul și el tot singur. Gândul că o pierduse pe Simona începea să-l chinuie din nou. Poate ăsta era modul ei de-a se răzbuna pentru

greşelile lui. Avea nevoie de ea, trebuia să admită asta. Avea nevoie să-l îndrume în felul ăla ciudat al ei.

S-a urcat în maşină şi a pornit spre Marian Pârvu. Dacă Piţurcă a fost ucis, următorul putea fi pictorul. Cineva căuta ceva, era tot mai sigur de asta. Nu avea nici o legătură cu filmele porno.

l)
SIMONA

Câteva zile, câteva zile. Mă gândeam cu disperare la ce avea să se mai întâmple. Pe Vanda a ucis-o poate din cauza jurnalului. Doar că, după ce i-a fost scotocită casa, asasinul a constatat că prețioasa scriere nu se află acolo. Așa că a trecut la cel care îi era tot timpul în preajmă. Presupuneam că a rămas destul de dezamăgit să afle că jurnalul nu se afla nici în posesia lui Gheorghe Pițurcă. Presupuneam că urmam eu.

Presupunerile astea mă relaxează de obicei, așa că beam liniștită cafeaua și fumam o țigară. La scurt timp și-a făcut apariția și Ovidiu, care trebuia să scoată de la mine marele secret. E plăcut să joci astfel de jocuri cu bărbații care fac parte din viața ta într-un fel sau altul.

M-a sărutat cu dor. Nu ne mai văzuserăm de ceva timp. Reușisem cu o oarecare finețe să-l țin la distanță.

— Mi-a fost dor de tine.

Nu i-am răspuns pentru că nu simțeam la fel. Mai ales când eram surescitată din cauza unui caz de crimă, nu mai aveam doruri sau alte sentimente asemănătoare celor umane.

I-am oferit o cafea, oricum, era singura băutură pe care o aveam în casă. Aș fi băut seara trecută o sticlă cu vin, dar nu am avut energia necesară pentru a ieși din casă și a cumpăra una.

— Da, am spus, după câteva minute lungi de tăcere, a trecut ceva timp.

— Presupun că lucrezi la un caz.

Nu avea darul de-a mă lua pe ocolite, dar nu ăsta era scopul.

— Da, așa e. O fostă colegă de liceu a fost omorâtă.

Pe chipul lui se citea un fel de surprindere, dar nu era prea reușită.

— Și te-ai implicat în treaba asta?

— Nu chiar, am spus. Îl las mai mult pe Victor să o facă. Sunt lucruri pe care nu le înțeleg și nu am informațiile necesare pentru a o face.

— Ah, s-a bucurat el, asta înseamnă că ai timp să ieșim la cină.

Aproape că mi-a căzut lingurița din mână. Starea mea de nervozitate era din ce în ce mai crescută. Am tras aer în piept și am încercat să-mi modific mimica feței.

— Nu, nu am timp. Vreau totuși să-mi dau seama ce se întâmplă.

S-a posomorât, dar și-a adus aminte că are o misiune.

— Simona, știi ceva ce nu ar trebui să știi?

Atât de direct. Am râs. Dar am râs din pricina dezamăgirii.

— Ce aș putea să știu din ceea ce nu ar trebui să știu?

— Nu știu. Poate ai un indiciu, ceva. Poate că ești în pericol.

— De unde ți-a venit ideea asta? Ai vorbit cu Laurențiu sau cu Victor?

S-a pierdut o clipă, dar și-a revenit repede și a negat cu vehemență.

— Cred că încep să-mi dau seama când ascunzi ceva și nu am de gând să te las singură într-o asemenea situație.

— Perfect, i-am spus. Canapeaua îți aparține.

Mi-am făcut un duș și m-am băgat în pat cu jurnalul după mine. Trebuia să-l mai citesc pentru a-mi da seama ce pierd din vedere. Mă gândeam că există indicii ascunse. Poate un anume limbaj care pentru unii înseamnă ceva.

Din punctul meu de vedere, fusese scris de un om cu puține studii și ceva deficiențe de exprimare, dar poate că altcineva credea că lucrurile sunt diferite. Poate că ucigașul acționa pentru a avea jurnalul pentru că avea impresia că numele lui e scris undeva în paginile astea.

Nici un nume. Nici măcar al celui care ucide. Nimic. Un Luli, care vorba lui Laurențiu, ar putea să fie un Iulian. Dar trebuia să fiu obiectivă, ce aveam? O femeie ucisă cu cincisprezece lovituri de cuțit și o lovitură de pumn aplicată în ceafă. O femeie care nu cedase în fața criminalului și nu-l vânduse pe Luli pentru a scăpa ea cu viață, dacă, totuși, despre asta era vorba. Un fel de star porno și pește, dar și patron de ziar, omorât pentru că, cel mai probabil, cineva a crezut că acel jurnal este la el. Greșit din nou. Un criminal care proteja târfele, dar care nu ar fi ucis nici una. Cu toate că, după atâtea crime, ar putea ucide și femei.

Chiar când am vrut să redeschid jurnalul a sunat telefonul. Încă nu era destul de târziu, așa că am putut să-i iert această îndrăzneală lui Laurențiu.

— Victor a fost împușcat mortal?

L-am lăsat o clipă fără replică.

— Un „bună” ar fi mai bun de început.

— Plictisitor, ai văzut cât e ceasul?

— Victor a vorbit din nou cu Marian Pârvu și a aflat numele femeilor care o însoțeau pe Vanda în orgie.

Era rândul meu să rămân surprinsă.

— I-a trecut lui asta prin cap?

— Da, dar partea bună e că le-am aflat și eu.

Mi-a trebuit o clipă să mă gândesc.

— Ok, mergi cu Victor și vezi ce au ele de zis, ai grijă, fiecare dintre fetele alea poate fi în pericol. Încearcă să-i sugerezi asta și lui Victor.

— Deja m-am gândit la asta. Dacă Pițurcă a fost ucis, cu siguranță că ucigașul crede că jurnalul se află la una dintre ele.

— Bine, să ne organizăm, am râs, gândindu-mă la un banc celebru. Am de gând să mă ocup de Luli.

— Singură?

Aveam o idee în privința asta.

— Nu, cred că voi avea un partener.

— Ovidiu?

Dacă mi-ar fi văzut surprinderea de pe chip, și-ar fi înghițit cuvintele.

— Nu, tâmpitule, Gabriel.

Am închis și am reluat jurnalul de la început, de data asta cu pixul în mână.

m)

Din nou în apartamentul Vandei Stoian. Victor nu-și imagina cum cineva poate reuși să păcălească un polițist și să facă un asemenea dezastru la locul unei crime. Întrebarea era clară: ce căuta? A găsit? Aici era necunoscuta care-i dădea dureri de cap. Era clar că Vanda era bătută de cealaltă victimă, dar asta nu mai conta. Atât ea, cât și Gheorghe, erau morți. Probabil că asasinul nu a găsit ce căuta la Vanda, dar e posibil să fi găsit la Gheorghe. Dacă nu, fetele erau în pericol.

Dar ce ar putea să caute?

S-a aplecat pentru a observa mai bine dâra albă de zahăr care rămăsese pe gresia din bucătărie. Fusese acolo de la început, dar acum părea mai proeminentă. Era doar o părere. Era nervos, surescitat la maxim. Simona îl mințea, avea dubii în privința lui Laurențiu, dar cel mai rău era că îi părea că devine paranoic.

Oamenii au ajuns să fie omorâți în propriile case și nici o lege nu îi apăra de asta. Victor ura legile astea. Victima trebuia să rămână victimă, ca să nu intre la pușcărie. Poate că nici nu au avut șansa de-a se apăra. Vanda încercase, Gheorghe a fost luat prin surprindere, dar criminalul nu a lăsat nimic în urmă, nici măcar o dâră de parfum.

S-a deplasat spre baie. Era ceva acolo. A zărit masca de sub chiuvetă aruncată în partea cealaltă a încăperii. Și-a pus mănușile de latex și și-a introdus mâna în locul acela. A simțit țevile de apă, dar nimic altceva. A mai insistat puțin până când a dat de ceva ce părea a fi catifelat. Și-a înfipt degetele cu putere printre țevi și a prins ceea ce părea a fi un săculeț. L-a scos. Era, într-adevăr, un săculeț din piele întoarsă în care, în mod normal, ai ține o bijuterie. L-a deschis grăbit și a găsit o cheie de la o cutie de valori.

S-a simțit dintr-o dată mult mai bine. A ieșit pe casa scării, unde-l aștepta Laurențiu.

— Trebuie să-i găsim conturile bancare și să vedem dacă are o cutie de valori sau ceva asemănător.

Laurențiu a tras cu coada ochiului spre cheie.

— În țara asta sunt o mie de bănci, așa că să-i dăm bătaie.

— Mai întâi mergem la secție. Le-am chemat pe cele șase fete la o mică discuție.

Detectivul și-a dat ochii peste cap.

— Fie, să o facem și pe asta.

Victor a băgat cheia la loc în săculeț și a pornit spre mașină.

— Mi se pare mie sau cazul ăsta mai mult te încurcă?

— Probabil, a spus Laurențiu posac. Adevărul e că nu vreau să fac asta. Am nevoie de liniște. Vreau să zac singur în patul meu. Vreau să-mi fac curaj să ajung în casa mea, să văd ce fac muncitorii.

Au urcat în mașină, dar Victor nu a pornit.

— Asta e de fapt, nu? Îți e teamă să te întorci în vechea ta casă.

Bărbatul nu a răspuns. Trebuia să joace un rol, dar, pe de altă parte Victor avea dreptate.

— De ce nu o vinzi? s-a interesat Victor. Ar fi mult mai comod pentru tine.

— Poate.

— Omule, nu ești în stare să te concentrezi. Ești plătit pentru cazul ăsta. Eu sunt clientul tău. Nu poți da greș și nu te poți lăsa dus de sentimente.

Laurențiu a ridicat plictisit din sprânceană.

— Ce ești tu? Un fel de psiholog al detectivilor?

— Îmi dădeam și eu cu părerea, ca un nimeni de pe drum. Un nimeni care te plătește.

A pornit motorul și a călcat accelerația. Până la secție au rămas tăcuți. Victor se gândea la Simona. Îi era dor de ea, de competiția aceea constructivă pe care o aveau când erau împreună sau atunci când erau măcar prieteni. Acum nu mai erau nimic. Decât simple cunoștințe. Cel puțin, așa îl vedea ea.

Gândurile acestea s-au spulberat când le-a văzut pe cele șase femei. Nici una nu era de vârsta Vandei. Erau mult mai tinere, între optsprezece și douăzeci și patru de ani.

Miki era cea mai mică dintre ele. Nu practica prostituția, dar, uneori, participa la filmări pornografice pentru un ban în plus. Abia terminase liceul și se înscrisese la facultate, însă taxa era prea mare și părinții ei nu-și permiteau să plătească. Ea își dorea să ajungă o chimistă renumită, dar pentru asta avea nevoie de bani. Nu poți studia în țara asta dacă nu ai buzunarele pline.

Lucrase cu Vanda pentru că nu le obliga să facă nimic din ceea ce ele nu voiau.

— M-a protejat de multe ori, a spus Miki. Și din cauza mea Gheo o bătea, dar ei nu-i păsa. Spunea mereu că sunt cea mai mică și că am tot timpul să-mi dau seama dacă vreau sau nu o astfel de viață.

— Ce te-a învățat asta? s-a interesat Victor.

— Că va trebui să lucrez în alt domeniu mai puțin periculos.

— De ce vă pictați corpurile?

Miki a roșit.

— A fost ideea Vandei pentru a nu fi recunoscute.

— Vanda ți-a spus vreun secret sau ți-a dat ceva?

Fata a negat. Până și un chior și-ar fi dat seama că nu știe mai mult decât spune.

Următoarea se numea Adriana și, de asemenea, era studentă. La psihologie. Avea douăzeci și unu de ani și o frumusețe ademenitoare. După standardele lui Victor, era o femeie perfectă din punct de vedere fizic.

Povestea era aceeași. Avea nevoie de bani pentru a rămâne la facultate în București, altfel ar fi fost nevoită să se întoarcă la Botoșani, lucru pe care nu și-l dorea. Nu știa multe despre Vanda, ea era cea care participa cel mai rar. Mai avea o sursă de venit, dar de acolo nu câștiga suficient. Victor i-a pus întrebările cheie, dar femeia nu știa nimic despre nici un secret sau despre vreun obiect. Însă nici ea nu avea o părere prea bună despre Gheorghe Pițurcă.

— Era un om violent. Dacă Vanda nu l-ar fi ținut în frâu, ne-ar fi bătut pe toate. Dar așa ea era singura care și-o încasa.

După două ore, Victor simțea că i se învârte capul. A trecut pe la toate fetele: Felicia, Dana, Mari și Loredana. Toate erau studente, toate erau frumoase, toate erau inteligente și nici una nu reușea să se descurce cu cheltuielile care apăreau.

În același timp, fetele nu fuseseră implicate în problemele Vandei. Nici una nu avusese intenția s-o cunoască mai bine pe Vanda, poate că nu fusese nici intenția ei. Victima știuse că poate pune mulți oameni în pericol, dar care era acel secret pe care îl ascunsese cu sfințenie? Victor spera să găsească ceea ce trebuie în cutia de valori, asta, cel puțin, i-ar fi dat un detaliu necesar pentru înaintarea anchetei.

n)
LAURENȚIU

Viața e făcută din durere și o clipă de fericire pe care oricum nu o remarcăm pentru că prea încercăm să ne ținem sufletul să nu moară. Cel mai ciudat lucru e să stai prin cartierele mărginașe, acolo unde târfele se simt ca la ele acasă și poliția trece doar pentru a-și primi tributul. Case vechi, dărăpănate, care ascund femei ce își vând trupul. Fețe ciudate care te urmăresc la fiecare colț de stradă, dar mai ales copii lăsați în stradă în haine modeste. Oasele lor fragile tremură de frig și privirile lor disperate caută o salvare.

Nu îmi pot închipui cum e să crești într-un asemenea loc. Nu ai cum să scapi de aici nemarcat. Cum să pleci fără vicii morale?

Femeia care stătea cocoțată pe unul dintre gardurile dărăpănate mi-a făcut semn să mă duc la ea. Mai avusesem de-a face cu astfel de femei, dar aici părea să fie degradarea totală.

M-am apropiat de ea și i-am observat trăsăturile fine. Dincolo de asta, era un suflet chinuit de durere și în privirea ei se observa o oarecare nebunie. Mi-a spus că se numește Maria și că are douăzeci și șase de ani, dar arăta de treizeci și șase. I-am spus că sunt în căutare de aventură și ea s-a întristat și mai tare. Aveam impresia că e sătulă de aventură, de sex, de bărbați. Am scos o sută de lei și i-am oferit-o. Presupun că nu mai mâncase de ceva timp ceva ca lumea, pentru că s-a înfipt în bani și s-a gândit la un sandvici mare cu de toate. A vrut să-și ridice fusta acolo, în stradă, dar am oprit-o.

— Nu vreau decât să stăm de vorbă.

Ochii ei s-au mărit. Surprindere, nesiguranță, dar și un fel de speranță.

— Ai auzit de cineva numit justițiarul?

Întrebarea a pocnit-o în moalele capului, pentru că mi-a întins banii și a vrut să plece. Am prins-o de mână și am privit-o în ochi.

— Nu vreau să-i fac nici un rău, dar ea s-a îndepărtat.

Dintr-o dată, Maria s-a oprit. Privirea ei căuta ceva anume.

— Nu ştiu, a șoptit. Nu ştiu.

Nu înțelegeam ce nu știe, însă am încercat să îi induc acea stare de calmitate și siguranță.

— Trebuie să-l găsesc, ar putea fi în pericol.

— S-a născut aici, mi-a șoptit. Așa se zvonește. Mama lui a fost ucisă și de atunci a jurat să ne protejeze. A făcut-o mult timp, dar a dispărut. Acum totul e ca la început. Ne e teamă să mai ieșim pe stradă, dar trebuie să mâncăm așa că din când în când riscăm.

— L-ai văzut vreodată?

Privirea ei s-a pierdut aiurea.

— Puțin, dar nu știu cum arată. Știu doar că e înalt și bine făcut. Doar o dată l-am zărit într-o noapte, o clipă doar.

— E cineva care mi-ar putea spune mai multe?

S-a uitat spre o stradă lăturalnică de pe care răsărea un bloc neterminat.

— Adina, stă acolo, mi-a indicat ea, dar nu-i spune că eu te-am trimis. Și… ai grijă, nu te holba la ea. Anul trecut un bărbat a mutilat-o. Acum trăiește din ce-i dăm noi. Peștii nu o mai vor aici, dar nici nu-și permit s-o omoare pentru că ea e cea care discută cu poliția.

I-am dat înapoi banii și i-am mulțumit. Nu mi-a fost greu s-o găsesc pe Adina. Chipul ei era tăiat dintr-o parte în cealaltă, trecând peste buze, obrazul drept și ochi. Dar, cu toate astea, avea ceva atrăgător. Fusese o frumusețe din acelea peste care greu poți trece, pe care nu o poți uita.

M-am prezentat și i-am spus de ce sunt acolo. M-a cercetat atent.

— Te cunosc pe tine, mi-a spus cu o voce guturală.

M-am blocat, dar ea continua să mă privească de parcă eu aș fi fost cel mutilat.

— Ai fost cu una dintre noi, a fost ucisă.

Inima mi-a bătut cu putere. Într-adevăr avusesem o relație cu o prostituată. Se numea Viviana și într-o împrejurare de-a dreptul ciudată a fost ucisă. Era un episod din viața mea pe care nu voiam să mi-l mai amintesc. Dar trebuia să-i confirm. Cuvintele nu mi-au ieșit din gât, dar ea m-a înțeles după privire.

— Nu-i nimic, m-a mângâiat ea ușor pe umăr.

Trebuia să-mi dau două palme ca să revin cu picioarele pe pământ.

— Trebuie să vorbim despre el. Îmi e teamă că a fost ucis.

Ea a rămas calmă.

— E bine, a spus.

M-a surprins.

— Ești sigură?

— Iulian e bine, a spus din nou răspicat.

— Trebuie să vorbesc cu el.

A zâmbit, iar asta o făcea și mai atrăgătoare.

— Nu se poate, e în pericol.

— Pot să-mi dau seama de lucrul ăsta, tocmai de aia trebuie să vorbesc cu el.

— Cauți unde nu trebuie. O să vină el la tine când va fi cazul.

Am tras aer în piept.

— O femeie a fost ucisă pentru că, probabil, i-a furat jurnalul.

— Nu l-a furat. I l-a dat el.

Asta da noutate. Nici eu și nici Simona nu ne-am gândit la asta, cu toate că era o variantă. Dar febra momentului a pus stăpânire pe noi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, am spus în barbă.

— Ar fi bine să te întorci în lumea ta, mi-a spus ea.

Lumea mea era la fel de sordidă ca a ei. Nu era chiar cea mai bună opțiune.

— Spune-i că vreau să-i vorbesc. Jur că nu îi fac nimic.

— Știu, a spus ea. Dar îi e teamă.

— De ce?

A tăcut. Privirea ei a rămas ațintită într-a mea și mi-am dat seama că asta e tot ceea ce pot obține de la ea.

Am plecat cu un sentiment de gol și cu senzația că Iulian nu o să apară prea curând. Dar, cel puțin, mi se confirmase numele asasinului.

o)
SIMONA

Laurențiu m-a pus la curent cu ultimele noutăți, așa că eu i-am dat lui Ovidiu o mică porție de nebunie pentru a o transmite mai departe și a ajunge la Victor.

— Tocmai am fost sunată de un colaborator, i-am spus când am ieșit din baie. Se pare că există un suspect despre care poliția nu a aflat.

Brusc, Ovidiu a devenit interesat.

— Asta ce înseamnă?

Am ridicat din umeri plictisită.

— Înseamnă că poliția nu e în stare să afle nimic. Ce altceva?

— Cine e suspectul?

— Un anume Iulian, se pare că s-a născut undeva pe lângă Ferentari, în zona aceea unde poliția nu ajunge de teamă. Dar unii dintre polițiști, corupții, sunt pe mână cu peștii de acolo.

— Am auzit de locul acela. Ghetoul târfelor.

Am confirmat.

— Și de ce cineva născut acolo ar fi ucis-o pe prietena ta?

Se pare că i se făcuse bine instructajul. Este interesant cum ajungi uneori în pat cu dușmanul.

— Dacă aș fi știut asta, acum aș fi rezolvat problema, mi-aș fi luat fata și aș fi plecat în lume.

— Nu renunți la ideea de-a pleca în lume, nu?

Și cam așa se deturnează un subiect. Ataci interlocutorul acolo unde-l doare și uită că are o misiune de îndeplinit. Până la urmă nu e chiar atât de bun pe cât se crede.

I-am zâmbit.

— Nu, nu renunț. Va veni și ziua în care o voi lua pe Raisa, o voi urca în avion și voi pleca.

Pisica pe care Raisa mi-o adusese în casă, Ducesa, a venit la mine în brațe torcând fericită. Ovidiu o privea întotdeauna cu o oarecare reticență. Nici mie nu-mi plăceau neapărat pisicile, dar de dragul Raisei mă cam îndrăgostisem de ea și mă enerva când cineva o privea ca

pe un animal. Am ridicat-o în brațe și i-am dat un sărut pe creștetul capului.

— Hai să te hrănesc, am spus.

Cuvântul magic fusese rostit așa că Ducesa a pornit spre locul unde îi puneam mâncarea.

Ovidiu a rămas îngândurat în bucătărie în timp ce eu am hrănit-o pe Ducesa. Telefonul meu suna de undeva din sufragerie, așa că am lăsat pisica și m-am dus să răspund. Din nou Laurențiu.

— Ce s-a întâmplat?

— Am o informație strict secretă.

Îmi plac informațiile strict secrete. Așa că am așteptat cu sufletul la gură.

— V. s-a întors în apartament.

Asta era o veste șocantă. Victor nu se întorcea niciodată la locul crimei. Tocmai de aceea deveneam mult mai curioasă.

— I s-a părut ceva ciudat prima oară când a intrat acolo.

— Nu-mi spune că a văzut un detaliu.

— Ba da, l-a văzut. Prima oară când a intrat era, în bucătărie, o sticlă de vin începută. Acum nu mai era. Iar în corpul Vandei nu s-au găsit urme de alcool.

— Asta înseamnă că nu a fost singură.

— Da, e o presupunere și asta. Dacă echipa tactică și-ar fi făcut treaba cum trebuie, acum ar fi avut niște amprente.

Dacă, dacă, dacă. Deja mă enerva treaba asta.

— Dacă nu are nici o legătură cu nimic. Dacă.

— Ai informații? m-a interogat.

— Hmm, încă nu. Aștept ca Gabriel să găsească unele lucruri, dar te țin la curent.

Am închis când l-am văzut pe Ovidiu venind spre mine.

— Alte informații?

— Nu, doar o confirmare a ceea ce-ți spuneam mai devreme. Criminalul a fost crescut de prostituate, probabil că s-a declanșat ceva în capul lui după ce a plecat din locul ăla. Din păcate nimeni nu prea dă detalii.

Ovidiu m-a sărutat ușor pe buze.

— Ai grijă. Trebuie să plec. Am repetiție la prânz.

Am confirmat de parcă aș fi știut deja. De fapt chiar știam, trebuia să se întâlnească cu Victor. Pentru Blid asta era o informație pe jumătate bună. Nu că ar fi știut unde

să-l caute pe Iulian sau că nu el e criminalul Vandei. Dar nu conta asta, trebuia să-l trimit în mijlocul prostituatelor, era singura șansă de-a afla mai mult decât aflase Laurențiu.

Am închis ușa în urma lui Ovidiu și am răsuflat ușurată. Acum trebuia doar să găsesc o legătură între polițiști și strada aceea nenorocită. Căutam un orfan, dar cu siguranță că nu ar fi declarat asta. Căutam, de fapt, pe cineva fără părinți. Poate și fără iubită sau soție. Cred că un astfel de om iubește toate femeile în egală măsură și le vede pe toate ca pe niște mame care trebuie protejate, ceea ce pune o barieră între el și femei.

Gabriel spărsese baza de date a poliției și încercase să trieze polițiștii după datele pe care i le oferisem, dar, în același timp, trebuia să afle și dacă se raportaseră crimele despre care Luli vorbea în jurnalul său. Aveam nevoie să știu câți dintre acești oameni erau sus puși. Unii fuseseră doar speriați, dar, cu siguranță, nu depuseseră nici o plângere.

Era mai complicat decât m-aș fi gândit eu. Vanda se băgase în ceva periculos fără să realizeze, iar când a făcut-o a fost prea târziu.

Prea multe întrebări fără răspuns chiar și cu jurnalul în mâinile mele. Polițiști corupți? Nu contează pentru că ei, de obicei, nu pățesc nimic. Nimeni nu face publice astfel de cazuri. Am stat și m-am gândit o clipă. Da, era un articol demn de invidiat. Trebuia să-l conving pe Laurențiu să se întoarcă cu mine pe strada aceea și să stăm la pândă. Corupții aveau să apară până la urmă, iar eu aveam de gând să-i prind, chiar dacă asta nu mă ajuta neapărat în rezolvarea cazului. Nici nu puteam aștepta însă la nesfârșit să apară ceva sau să mi se dezmorțească mintea.

p)

Cincisprezece plăgi înjunghiate, asta însemna mânie. Furie oarbă, nebunie curată. Cel puțin așa considerase psihologul poliției. Din experiența lui, nimeni nu ucidea în asemenea fel fără ură, poate și pasiune. Vânătăi de la bătăi mai vechi pe spate și pe mâini. Mâna stângă ruptă de la încheietură. Ruptura era recentă, dar nu din ziua crimei, se întâmplase cu două sau trei zile mai devreme. Ceea ce-l ducea pe Victor cu gândul la faptul că femeia fusese cu cel care o omorâse și înainte de ziua crimei. Nu prezenta urme de alcool în sânge, însă lipsea o sticlă cu vin.

Vanda Stoian nu avea rude în viață. Făcuse un băiat la douăzeci de ani pe care-l dăduse spre adopție, așa că nimeni în afară de colegii de serviciu nu aveau să-i simtă lipsa, iar ei nu știau prea multe despre viața ei. Sau cel puțin așa dădeau impresia. Și-a notat repede pe o listă principalele trei nume de la Primăria Sectorului doi. Noua secretară, o acritură bătrânicioasă, de altfel amanta primarului. Numele ei e Violeta Scripcaru. Dorin Mantea, primarul, care nu era neapărat implicat, dar nu se știe niciodată. Și Vlad Nordiște, viceprimarul, care cu siguranță știa mai multe decât voia să spună.

L-a chemat pe colegul său Constantin Buzura și i-a spus să lase pentru moment cazul polițistului ucis, oricum nu aveau nici cel mai mic indiciu în privința asta.

— Vreau să afli ce ascunde Viceprimarul sectorului doi. Îl cheamă Vlad Nordiște și e din Constanța de loc. Trebuie să-mi afli tot trecutul și prezentul.

Buzura e un bărbat tânăr. Victor l-a luat de pe băncile școlii și i-a oferit un post la Criminalistică. Visa să intre undeva la SRI, dar Criminalistica, până la urmă, i s-a părut la fel de interesantă. S-a adaptat repede. Singura problemă rămânea cea a unui partener. Victor încă nu se putea desprinde de vechea lui parteneră. Undeva în inima lui încă mai spera că ea se va trezi și că va fi din nou acolo, în biroul ei. Știa că până la urmă va trebui să rezolve și problema asta, însă nu-și făcea prea multe probleme pentru că atunci când îl trimetea pe Buzura să afle informații, acesta venea întotdeauna cu lucruri interesante, completând tablouri pe care el nu le vedea în

ansamblu. Problema lui era la anchetă. Se pierdea undeva pe drum.

— Victor, s-a întors Buzura, bărbatul care a fost ucis, Gheorghe Pițurcă, prezenta la rândul său plăgi înjunghiate. Fosta lui soție spune că nu era un afemeiat și a părut surprinsă când a aflat că juca în filme porno.

Victor s-a blocat.

— Ai vorbit cu fosta lui soție?

Tânărul a roșit.

— A fost doar ceva de conjunctură. E avocat, am întâlnit-o din întâmplare.

— Hmm, a făcut Victor gânditor. O să mă gândesc la asta.

Puștiul a părăsit biroul lăsându-l pe Victor cu gândurile lui. I se părea ciudat că fosta soție a victimei spusese așa ceva. Desigur, trebuia să fie adevărat, de ce ar fi mințit? Nu ar fi avut nici un motiv. Omul era mort și disecat la medicină legală. Nu exista nici un motiv ca femeia aia să spună un neadevăr.

Când și-a ridicat privirea, l-a zărit pe Ovidiu în ușă. Ar fi preferat ca Laurențiu să nu-l fi trimis la el. Existau oarecare resentimente în ceea ce-l privea. Nu putea să-l privească ca pe un om, ca pe un artist sau ca pe cineva care are grijă de Simona. Îl ura pentru că era cu ea și se ura pe el pentru că i-o oferise pe tavă.

I-a oferit un loc și o cafea. Bărbatul a acceptat. Victor a constatat că îi tremură mâinile destul de vizibil. Poate că mai bine i-ar fi comandat o bere.

Bărbatul a trecut direct la subiect. Nici el nu-l avea la inimă pe Victor, așa că nu trebuia să se prefacă sau să stea prea mult în compania lui.

— Simona spune că are un informator care i-a spus că există un suspect, cineva pe nume Iulian.

Victor s-a încruntat.

— Se pare că s-a născut lângă Ferentari, în cartierul ăla cu târfe.

— Asta e o informație prețioasă, s-a lămurit Victor.

— Așa mi s-a părut și mie. Doar că ea nu pare prea afectată de lucrul ăsta, de parcă omul ăsta nu ar exista cu adevărat.

— Ți-a dat senzația că e o informație falsă?

Ovidiu a mărit ochii.

— Nu, nu, nicidecum. Mi-a dat senzația doar că nu crede că el e criminalul.

Victor înțelegea.

— Ah, aceeași veche poveste. Și-a conturat deja în minte povestea, bănuiește cine e criminalul, dar ascunde informația.

— Cam așa, a recunoscut Ovidiu. Oricum, am o senzație ciudată că o să facă ceva grav.

Victor a râs.

— Probabil că o să facă.

— E amuzant?

Ar fi vrut să-i spună că nu o cunoaște deloc, dar s-a abținut. Până la urmă nu era treaba lui. Simona era în stare să le facă rău oamenilor fără să vrea, dar, într-un fel ciudat al ei, se și chinuia pentru asta.

— Da, e amuzant. Pentru că Simona va face ceva împotriva poliției. Probabil își va pune viața în pericol pentru că așa se amuză ea pe seama noastră.

— Nu mi se pare distractiv.

— Sigur că nu, a redevenit Victor serios. Când ești iubitul ei nu ți se poate părea amuzant.

Telefonul lui Victor l-a scos din încurcătură.

— Da, a răspuns prompt.

A ascultat câteva clipe, timp în care mimica feței i se tot modifica.

— Nu știu dacă pot accepta așa ceva, a spus nervos, făcându-l pe Ovidiu să tresară.

Încă o mimică ciudată și a închis telefonul.

— Trebuie să plec, a spus fără nici un avertisment.

Fusese anunțat că mama Iolandei Știreanu ceruse ca aceasta să fie scoasă de la aparate. Femeia era schizofrenică și internată într-un institut de boli mentale, iar cretinii de doctori nu puteau să o ia în seamă. A intrat peste șeful lui, Mihai Iordache, și i-a spus ce se întâmplă.

— Să mergem la spital, a spus Mihai simțind că-i fuge pământul de sub picioare. Știam eu că femeia aia ar fi trebuit ținută într-o cușcă.

q)

După două ore pierdute în spital încercând să demonstreze că Vera Știreanu e bolnavă psihic, Victor și Mihai aproape că s-au declarat învinși. Însă, în ultimul moment, Laurențiu Sârbu a venit cu dovada salvatoare. Femeia fugise din ospiciu și furase orice dovadă a trecerii ei pe acolo. Era suficient de inteligentă pentru a face lucrurile astea. În plus nici nu era foarte greu, ținând cont de birocrația românească și de nepăsare.

— Am dus-o înapoi și am luat dovada, le-a spus Laurențiu zâmbind.

Victor l-a îmbrățișat. A mai durat o jumătate de oră până când personalul medical s-a lămurit asupra situației legale, apoi s-a stabilit că Iolanda nu are nici o altă rudă în viață.

— Trebuie să obțineți custodia ei prin tribunal, l-a lămurit un doctor în vârstă pe Mihai. Până atunci statul va decide pentru ea.

— Ocupă-te de caz, i-a spus Mihai lui Victor. Eu mă duc să vorbesc cu avocatul meu, nu o putem lăsa în mâinile statului. Dacă mâine decid că nu mai au fonduri, o ucid.

Victor încerca să se calmeze. Lucrurile se tot precipitau în viața lui, iar lui nu-i plăcea ce se întâmplă. Laurențiu l-a luat de braț și l-a scos afară. Aerul era rece, temperatura scăzuse sub zece grade și ori de câte ori respirau se formau aburi ca un fum, care pictau atmosfera. Victor tremura, dar nu de frig. Oboseala, starea de nervozitate, toate astea își puseseră amprenta.

— Nu cred că-mi doresc foarte tare să mai continui cu acest caz. Încă puțin și se apropie Crăciunul, iar eu nu fac decât să rezolv caz după caz. Vreau o pauză.

Laurențiu l-a condus în mașină.

— Te duc acasă, ia-ți liber azi. Dormi, uită-te la un film, fă o baie fierbinte, relaxează-te. Mâine vei vedea lucrurile altfel.

— Știi că Simona are un indiciu?

Laurențiu știa prea bine, dar nu voia să vorbească despre asta.

— Nu contează, a spus el, hai să nu vorbim acum despre caz, încearcă să ți-l scoți din mine pentru un timp.

— Să mi-l scot din minte? Ovidiu mi-a confirmat acum câteva ore că Simona e pe cale să facă ceva periculos.

Laurențiu înțelegea.

— Știu, îți faci griji pentru ea, dar îți promit că astăzi voi sta cu ochii pe ea.

— Ești sigur?

Detectivul înțelegea unde bate Blid. El era omul care atunci când vedea berea nu mai conta nimic altceva, dacă mai apărea și un poker în peisaj lucrurile se complicau cu adevărat. Dar ceea ce nu știa Victor era că-și propusese să strângă banii, avea nevoie pentru a reface casa și poate pentru a o vinde. Nu credea că va mai putea sta acolo după tot ceea ce se întâmplase.

— Ascultă, nu vreau nici eu să pățească ceva. Am promis că voi sta cu ochii pe ea așa că o voi face.

— Bine, a mormăit Victor.

Însă tensiunea nu îl părăsea. Iolanda fusese pe cale să fie deconectată de la aparate, ceea ce-l dăduse cu totul peste cap, nu putea accepta s-o piardă. Știa că într-o zi se va trezi, era o luptătoare, așa avea să fie. Pe cealaltă parte, nu putea s-o piardă nici pe Simona. Nu o putea lăsa în voia sorții, indiferent care ar fi fost situația dintre ei.

Victor a urcat în noul lui apartament. S-a aruncat în pat îmbrăcat și a rămas cu ochii pe tavan. O zi pierdută din viața lui în birocrația și prostia legilor. Aproape că se ura pentru ceea ce era. Aproape că se ura pentru că există și nu poate schimba nimic. A adormit în scurt timp cu mii de regrete trecându-i prin minte.

r)
SIMONA

— Ce-ai aflat? l-am întrebat pe Laurențiu imediat după ce i-am întins banii.

I-a numărat meticulos și i-a vârât în buzunarul pantalonilor. Și-a aprins o țigară privind dincolo de ceea ce puteam eu să văd. Mi-a povestit mai întâi de Iolanda. Fusese o nebunie curată, iar lor nu le-a dat prin cap să o prindă pe Vera Știreanu. A ținut să-mi spună de trei ori că a făcut asta gratis pentru că o cunoscuse pe Iolanda și, cu toate că nu o plăcea în mod deosebit, tot nu o putea lăsa să moară.

— Nu înțeleg de unde atâta incompetență, s-a lamentat el.

Nu credeam că e cazul să-i explic. Stăteam, pur și simplu, în mașină așteptând să se întâmple ceva. Era frig de crăpau pietrele iar eu nu puteam porni motorul pentru a nu atrage atenția. Încercam să mă gândesc la o baie fierbinte și un pat cald. Îmi doream să plec undeva unde e vară. Poate că aveam să o fac. Să-mi fac sărbătorile de iarnă pe o plajă însorită îmi surâdea. Eu cu Raisa. Singure pe o plajă, cât mai pustie, dacă s-ar putea.

La un moment dat mi-am dat seama că Laurențiu a spus ceva important.

— Poftim?

— Da, Victor s-a gândit să-l verifice pe vice și nu numai, așa că l-a trimis pe unul dintre tipii ăia tineri să caute informații. Mă întreb de ce nu ne-am gândit și noi la asta.

— M-am gândit, i-am spus.

A deschis portiera și a aruncat țigara.

— Și?

— Ca de obicei, Gabriel se ocupă de asta.

— Crezi că Victor a mușcat momeala cu Iulian?

Schimbarea subiectului brusc. Asta nu prea îi stătea în fire, dar o făcea atunci când era obosit sau nervos. Și după ce zi avusese, cred că ambele variante erau potrivite pentru el. Am încercat să nu mă ambalez prea tare.

— Nu e o momeală, idiotule.

— Ba e, pentru că tu ești convinsă că nu el a ucis-o pe Vanda.

Mi-am dat ochii peste cap într-o disperare soră cu nebunia.

— Termină, tipului îi plac prostituatele. Din câte am aflat eu, Vanda era un fel de. Nu are familie, nu-i ajungeau banii, trebuia să facă „muncă suplimentară”, ceea ce nu înțeleg încă este cum au rămas crimele alea nedescoperite, dacă au rămas. Și, dacă au fost descoperite, cine le-a ținut ascunse, că nu am aflat nimic până nu am dat de nenorocitul ăla de jurnal.

— Multe întrebări pentru cineva care vorbește puțin.

L-am studiat cu atenție. Îmi făceam griji.

— Te-ai drogat?

A mărit ochii spre mine.

— Vorbești serios?

Am ridicat din umeri.

— Da, vorbești ca unul care a fumat o tonă de iarbă.

— Poate că mi se atrofiază creierul. Știi, sunt alcoolic.

Șoc și groază. A spus-o el cu gura lui. Era clar că ceva nu era în regulă. Dar n-am avut timp să-l interoghez pentru că a apărut o mașină a poliției. M-am holbat spre tânărul care s-a dat jos și a îmbrățișat o prostituată.

— Asta-i bună, mi-a spus Laurențiu. E Buzura, tipul trimis de Victor să afle ce se mai mișc…

I-am tras o palmă peste ochi, lucru care l-a făcut să tacă dar și să rămână pentru câteva clipe în stare de șoc.

— Scuză-mă, dar tu când ai venit aici te-ai îmbrățișat cu târfele? E primirea standard?

A rămas tăcut masându-și obrazul.

— Nu cred că ne-am luat în brațe.

— Idiotule, el e.

— Cine e el?

— Iulian, am spus nervoasă și am pus mâna pe telefon. Dă-mi numele lui.

— Păi ai zis că e Iulian.

Era una dintre acele zile în care-l preferam beat și prost făcut grămadă. Treaz și prost nu făcea decât să-mi creeze sentimente și mai urâte decât cele pe care le aveam deja. Gabriel a răspuns în cele din urmă cu un glas ce părea trezit din somn.

— Ești în fața calculatorului?

— Întotdeauna, mi-a răspuns el.

— Bine, caută în baza de date a poliției un anume Buzura.

— Constantin, a spus Laurențiu, având parcă o revelație.

— Constantin, am transmis mai departe.

— Rămâi o clipă, a spus colegul meu de redacție.

Mă uitam spre Buzura și aveam senzația că recitesc paginile acelui jurnal.

«Ziua patruzeci și unu, anul doi

Am văzut doi porumbei plimbându-se pe cer. Din locul meu special văd aproape tot ceea ce se întâmplă în cartier. Stau cu ochii pe ele aproape zilnic. Uneori am nevoie de somn pentru a merge la muncă, pentru a reuși să câștig câte ceva. Pe unele, pe cele mai mici, am reușit să le scot de aici. Nu le pot căuta eu familii adoptive, dar mă interesez care sunt oamenii care-și doresc copii și nu pot avea. Le dau un telefon anonim și dacă ne înțelegem le spun de unde să-și ia copilul. Restul trebuie să-l facă ei. Declară la poliție că au găsit copilul pe stradă, se caută părinții și când sunt de negăsit copilul intră în centrul de plasament și de aici familia care și-l dorește poate începe formalitățile pentru adopție. Atunci când sunt adoptate am un sentiment de liniște, de pace. Vreau să le știu în siguranță.

Uneori încerc să-mi imaginez că cineva ar fi făcut asta și pentru mine. Mă întreb, mai întâi de toate, dacă aș fi acceptat. Băiat fiind nu am fost niciodată în vreun pericol iminent, dar s-ar fi putut întâmpla. Dacă aș fi acceptat și aș fi trăit într-o familie normală oare s-ar fi schimbat ceva? Aș mai fi ajuns aici? Aș fi ajuns să înțeleg și să cunosc femeia?

Crucea pe care femeia, în general, o poartă pe umeri mi se pare imensă. Cum putem spune noi că suntem sexul tare când, psihic, nu putem trece nici prin zece la sută din ceea ce li se întâmplă lor. Ele, în schimb, rezistă și o iau mereu de la capăt…»

Glasul lui Gabriel m-a readus la realitate:

— Constantin Iulian Buzura, are douăzeci și patru de ani. Nu are familie, nici o rudă în viață, nimic. Parcă s-ar fi născut în neant. Are un certificat de naștere eliberat când a împlinit optsprezece ani.

Era tot ceea ce voiam să aud. I-am mulțumit și m-am dat jos din mașină. Am pornit spre el cu pași siguri. Prostituata m-a văzut și l-a atenționat, dar el nu a făcut nici un gest. Poate că obosise să fugă sau își dorea să vorbească. S-a întors spre mine sigur pe el. Nu, nu se săturase să fugă, doar voia să mă mintă, așa că i-am luat-o înainte.

— Luli, nu spune vreo prostie, nu sunt aici să te dau pe mâna poliției, vreau doar să vorbim.

Câteva clipe a rămas cu gura căscată, apoi și-a umezit buzele, s-a uitat spre Laurențiu care venea agale și s-a dat bătut.

— Fie, dai tu cafeaua?

— Dacă stai tu de pază.

A privit spre mașină.

— Pe cine așteptați de fapt și cum ți-ai dat seama că eu sunt Luli?

Îmi era cu adevărat lene să-i explic, dar mi se părea corect.

— Nu te așteptam pe tine în nici un caz, ci pe polițiștii corupți. Mi-am dat seama că ești tu când ai îmbrățișat-o, nu mi s-a părut a fi tocmai o primire standard.

Mi-a zâmbit. Era frumușel, trebuie să recunosc. Ba mai mult de atât, era chiar un bărbat bine.

— Mergem să bem o cafea într-un loc cald, a spus el. Nu e nevoie să așteptați pe nimeni. Vi-i dau eu, dacă voi îmi garantați tăcerea.

Era o ofertă de nerefuzat, dar eu eram o bună mincinoasă, oarecum.

— Bine, am spus și i-am întins mâna, dar numai pentru moment. Știu că ceea ce ai făcut a fost din credință și loialitate, dar tot nu e corect.

— Bine, a spus el, măcar dă-mi voie să mă predau de unul singur.

Am aprobat. L-am invitat în mașină și am pornit spre oraș. A fost o clipă binecuvântată, în sfârșit puteam să mă încălzesc.

s)
SIMONA

Iulian nu părea a fi nici un fost copil maltratat, nici vreun psihopat. Mai degrabă Laurențiu avea una din acele zile în care se purta ca unul. Bărbatul avea un chip plăcut și gândea logic. Spunea tot ceea ce trebuia să spună, fără să se abată de la subiect.

Ospătărița ne-a adus cafeaua, Iulian a comandat și o porție de pâine prăjită cu unt. Am așteptat să mănânce pentru a putea vorbi cum se cuvine. Dar nu a fost nevoie să deschid eu subiectul. Bărbatul s-a scotocit în buzunare și mi-a întins o hârtie împăturită în patru.

— Asta caută, nu jurnalul.

Am despăturit-o și am citit, la început, liniștită. Laurențiu s-a băgat în sufletul meu pentru a vedea ce scrie pe listă, dar nu mi-a păsat pentru că pe măsură ce citeam capul îmi bubuia mai tare.

— Dumnezeule, am spus.

— Va fi imposibil ca poliția să-i prindă pe toți, de fapt nici nu vor încerca.

L-am privit pe Buzura în ochi.

— Lasă-mă să-ți arăt că nu e chiar așa.

Am văzut acolo un licăr de speranță, dar slab.

— Ce crezi că poți să faci?

— Suficient pentru a-i pune pe fugă și a-i face să facă greșeli.

— Crezi că unul din ei e criminalul? m-a întrebat Laurențiu.

Am parcurs lista încă o dată și am pusa mâna pe un nume care-mi sărise în ochi. Laurențiu l-a citit în liniște.

— Crezi? a întrebat el.

— Nu știu, am spus.

M-am uitat la Iulian care era vizibil încurcat.

— N-am omorât-o eu.

— Știu, i-am confirmat. Erați prieteni, nu?

A aprobat tacit.

Am așteptat și eu în liniște ca el să-și găsească cuvintele.

— Am cunoscut-o imediat după ce am terminat facultatea, lucram deja la Criminalistică și „opera" mea

începuse. Au fost zile în care m-am simțit vinovat, dar mereu încercam să mă conving că toți cei care au trecut prin mâna mea meritau. Atunci am cunoscut-o pe Vanda, care se încurcase cu Pițurcă. Era tristă, avea un ochi vânăt. Am întrebat-o ce s-a întâmplat. Nu a vrut să vorbească imediat cu mine, dar tot venea la spital, acolo unde eu așteptam să văd dacă vin fetele de pe stradă. Până la urmă s-a apropiat de mine și mi-a spus că viața ei e un calvar.

A tras aer în piept și și-a lăsat privirea pentru o clipă să alunece dincolo de fereastră.

— Făcea filme porno pentru unul dintre iubiții ei, pentru că nu îi ajungea salariul pe care-l lua de la primărie. Nu o deranja lucrul ăsta foarte tare, cel puțin la început. Pițurcă le vindea direct în afara țării. El era un om violent, dar ea se obișnuise, nu voia să i se întâmple ceva rău. Era normal să fie așa. În nebunia ei îl iubea. Victima se îndrăgostește adesea de agresor. I-am spus să fie atentă. Ne-am întâlnit după un timp. Încercase și o relație cu un pictor, dar până la urmă a rămas la agresorul ei. Au început să facă altfel de filme pe care le vindeau pe internet. Pentru a nu fi recunoscute, fetele, îl rugau pe pictor să le picteze din cap până în picioare. Era o adevărată inovație. În plus, astfel, ei i se acopereau vânătăile de pe corp.

— Cum ai ajuns să-i dai jurnalul?

Un zâmbet trist i s-a blocat pe buze.

— Ajungem și acolo. Mi-am dat seama, la un moment dat, că Gheorghe nu o să-i facă niciodată rău cu adevărat. Era bolnav psihic, clar, dar o iubea în felul ăla nebun al lui. Ne-am apropiat tot mai mult și într-o zi i-am spus ce fac. Nu s-a speriat. Nu m-a judecat, doar m-a luat în brațe și m-a sărutat pe frunte cu afecțiune maternă. Unul dintre polițiștii de pe listă…

— Cel ucis, a intervenit Laurențiu.

— Da, a confirmat el. Acela avea bănuieli în privința mea. A trebuit să mă descotorosesc de el, dar deja se dusese vestea că am o listă. Eu am împărțit zvonul că am un jurnal, ceea ce și aveam, doar că acolo nu exista nimic compromițător. Erau doar gândurile mele. Încă aveam avantajul că oamenii nu știau cine sunt. Am rugat-o pe Vanda să păstreze jurnalul cu sfințenie, iar eu m-am dat la fund o vreme, încercând să-mi acopăr toate urmele. Asta până când am aflat că Vanda și Gheorghe au fost uciși.

M-am gândit imediat că jurnalul meu e cauza. Dar apoi mi-am dat seama că nimeni nu știa de mine și de Vanda. Amândoi am avut grijă să nu se ajungă la asta. Doar dacă ea nu a spus cuiva.

Lucrul ăsta mă surprindea. Dacă el avea dreptate, poate că Vanda fusese ucisă din cu totul alt motiv.

— Interesant, am șoptit.

— Ce ar trebui să facem? s-a interesat Laurențiu.

Era ziua aia în care punea o mie de întrebări fără sens. Nu i-am răspuns pentru că eram debusolată.

— Ce ți-a mai spus despre viața ei?

Iulian a continuat să privească dincolo de fereastră.

— Știu că era prietenă bună cu una dintre fetele alături de care „juca”. Loredana. Ținea mult la ea și îi spunea anumite lucruri, dar nimic care ar fi putut s-o pună în pericol.

— Înțeleg. Dar, de asemenea, știu că Victor ți-a cerut anumite informații despre cei cu care lucra.

S-a luminat la chip, parcă scăpat de povara faptului că până atunci vorbisem despre el și problemele lui.

— Ești sigură că vrei să știi toate detaliile?

Am aprobat din cap. Laurențiu a căscat plictisit, lucru care nu a impresionat pe nimeni.

— Dorin Mantea are o amantă în persoana doamnei Violeta Scripcaru, care acum i-a luat locul Vandei. Nu e băiat rău. Are câteva afaceri dubioase, dar nimic ieșit din comun. Nu vorbim de sume mari, probabil normale pentru statutul lui.

— E bine că ne complăcem când vine vorba de furturile politicienilor, am spus.

— Dovezi ar fi prea puține și mai multă bătaie de cap. Oricum, Mantea e neinteresant. În afara faptului că are o amantă, ceea ce ar putea genera un subiect de presă, și câteva afaceri prost gândite, nimic care să-l lege de Vanda.

— Asta e bine, a constatat Laurențiu. Măcar așa mai tăiem unul de pe listă.

I-am făcut semn lui Buzura să continue.

— Vlad Nordiște se pare că are ceva experiență în vânzarea pornografiei. Era prieten bun cu Pițurcă. Făceau afacerile astea împreună. Indiferent cât de curat s-ar da el, nu e. Știa ce se petrece și nu a fost niciodată surprins. Sigur, asta nu înseamnă că i-a ucis. Dar știa ce se petrece acolo.

— Și Scripcaru?

— Asta e ciudat, a spus el. Ea nu pare să fie implicată în nimic, dar mi-am amintit azi că Vanda a menționat-o o dată. Avea un fel de dezamăgire în glas. Nu știu, a fost ceva la care nu am fost atent.

L-am bătut pe umăr.

— Nu contează, vom afla noi.

S-a uitat la mine cu privirea aceea pierdută. Am înțeles.

— Nu o să fac nimic, i-am spus. Știu că vei face ceea ce trebuie.

I-am mulțumit că a stat de vorbă cu noi. L-am luat pe Laurențiu după mine și am pornit spre Primăria Sectorului doi. Ziua noastră abia începea.

ș)
LAURENȚIU

Violeta Scripcaru arăta înfiorător. Nu înțelegeam de ce ar vrea cineva s-o aibă amantă. Are undeva la patruzeci, dar nu asta mă dezgusta la ea, pentru că am văzut femei trecute de această vârstă care arată impecabil. Ea seamănă cu o purcică cu fițe de puștoaică nebună. M-a privit nedumerită când m-am postat în fața ei. Nu i-am zâmbit pentru că mi se părea înfiorător de urâtă și eu nu pot să râd la creaturi care nu-mi inspiră ceva.

— Vă ajut cu ceva?

— Ajută-mă, i-am spus. Am scos legitimația de detectiv și am menționat că lucrez cu poliția.

Nu a părut impresionată de prestația mea, de altfel destul de proastă.

— Și? s-a holbat ea la mine, făcându-mă să tresar.

— Și vreau să vorbesc cu tine.

— Șefu' nu-i…, s-a oprit bulversată. Cu mine?

Am dat din cap de câteva ori.

— Despre?

Mi-am încrucișat picioarele și m-am sprijinit de birou.

— Despre Vanda, păpușă.

Ori Vanda, ori „păpușă" a făcut-o să ia foc.

— Ești un măscărici demn de milă. Nu am de gând să vorbesc cu tine despre nimic.

— Bine, atunci vei vorbi cu presa sau cu poliția.

Am pus mâna pe telefon și am apelat-o pe Simona, care aștepta în hol să o chem. Când și-a făcut apariția, Violeta a înghețat. Sigur, majoritatea o cunoșteau. Simona era destul de incomodă atunci când voia, iar Violeta, ca orice altă secretară a unui politician, știa asta destul de bine.

— Ce înseamnă asta? s-a enervat urâta.

Simona și-a înfipt palma în biroul ei.

— Putem face în două feluri: vorbești cu mine și-mi spui adevărul, iar eu mă prefac că nu te cunosc sau fac un articol despre curvăsăria de aici de toată frumusețea.

A roșit și s-a calmat. Femeia a căzut la loc în scaun ca trăsnită de un fulger.

— Bine, o cunoșteam pe Vanda, a spus ea.

— Asta era evident, am cârcotit enervând-o pe Simona.

— Putem să ieșim pe hol la o țigară? ne-a cerut Violeta.

Atât eu cât și Simona am fost de acord.

Am ieșit pe hol, acolo unde era locul pentru fumători. Femeia și-a aprins țigara cu mâinile tremurânde.

— Am fost prietene.

Declarație șoc?

— O cunosc de șase ani și eu i-am făcut rost de job-ul de aici. Avea probleme financiare serioase. După ce i-a murit mama, a rămas cu o grămadă de datorii. L-a cunoscut aici pe Pițurcă și după cum știți deja, au început proiectul „filme porno”. Nu prea avea de ales. Datoriile ei se ridicau la sume fabuloase.

— Ce știi despre jurnal? am întrebat-o direct.

Simona mi-a aruncat o privire rece, dar Violeta aproape că s-a dezechilibrat când a auzit.

— Știți?

Simona a rămas surprinsă.

— Da, a spus ea. Știm. Al cui e?

— Nu mi-a spus niciodată al cui e. Dar mi-a spus că a cunoscut un bărbat deosebit. Zicea că dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi vrut să fie împreună cu el. Era atrasă de el, dar, în același timp, voia să-l ajute să fugă din țară. Spunea că e periculos pentru el aici. Apoi, cu zece zile înainte de crimă, mi-a spus despre jurnal. Spunea că îl citise și nu înțelegea de ce i-l dăduse ei, oricum nu era nimic acolo care să-l incrimineze. Nu era nimic ieșit din comun. Omul ar fi știut încă de la început cu cine are de-a face. Dar, cu toate astea, avea o presimțire proastă în legătură cu asta.

— Ți s-a părut mai nervoasă în ultimul timp? am întrebat-o.

— Nu, chiar nu. Părea relaxată, sigur, era o relaxare forțată, dar Gheorghe îi mai aplicase o corecție și era nervoasă. Voia să scape de el, nu mai suporta, dar dintr-un motiv sadic nu reușea s-o facă.

— Vreau să vorbesc cu Nordiște, a spus Simona.

Violeta a stins țigara și ne-a spus s-o urmăm. A sunat la interiorul vicelui și i-a cerut să ne primească.

— Intrați, dar aveți grijă.

Nu am înțeles ce însemna avertismentul, dar am urmat-o pe Simona care părea hotărâtă să facă ceva în privința asta. Mă întrebam dacă știe deja sau doar se scaldă în ape reci încercând să le încălzească. Adevărul e că niciodată nu știai cu ea.

Nordiște s-a ridicat imediat ce Simona a trântit ușa la perete.

— Sună-l pe Victor să vină cu mandat de reținere a bunurilor.

M-am conformat, dar vicele nu avea să se dea bătut prea ușor.

— Ce înseamnă asta? Cu ce drept?

Simona s-a înfipt în el în timp ce eu îi explicam lui Victor că e urgent. Știam că-l dusesem acasă și-i spusesem să se relaxeze, dar era o chestiune de viață și de moarte. În plus, Simona mai avea puțin și-l ucidea pe vice.

— Cum vrei tu, oricum mâine o să vuiască presa. Te-aș sfătui să nu pui mâna pe nimic.

— Dar nu am făcut nimic.

Asta credea el. Simona l-a obligat să se așeze și ca un adevărat Poirot a început să se plimbe prin încăpere.

— Marian Pârvu vă spune ceva?

Nordiște ne privea ca pe niște nebuni.

— Nu.

— Da, a constatat Simona, așa cum nu vă spune nimic nici numele lui Gheorghe Pițurcă.

— Știu că era director la un zia…

I-a făcut semn să tacă.

— Zău? Atunci de ce am găsit în apartamentul lui o convorbire înregistrată între voi? Convorbire care s-a dus la poliție chiar în dimineața asta?

Nu-mi plăcea când făcea asta. Nu-mi plăcea deloc, dar ținând cont că vicele mai avea puțin și se îneca probabil că funcționa.

— Erați prieteni la cataramă, dar el s-a cam îndrăgostit de Vanda. Poate că o pocnea, era în firea lui să fie violent, dar o iubea. Vă cam deranja asta, nu-i așa?

— Spui prostii, a șoptit.

— Dar nu Gheorghe era pionul în afacerea asta. Vanda era frumoasă și avea datorii, ținta perfectă. Așa că intră în scenă pictorul fermecător, frumos, sensibil care o poate înțelege și o poate ține sub control.

Mi-am dat seama că trebuie să-l anunț pe Victor să-l rețină pe Marian Pârvu. Așa că am făcut-o.

— Fermecător, a spus Simona. Un plan genial. Dar ce s-a întâmplat de fapt?

Nordiște a înghițit în sec.

— Nu știu ce s-a întâmplat, nu am avut de-a face cu nici una dintre crime.

— Categoric nu. Ai avut de-a face doar cu o formă mai subtilă de prostituție. Sau poate că nu e atât de subtilă.

— N-am făcut nimic, s-a ridicat el nervos, tocmai când o echipă a poliției dădea buzna pe ușă.

Simona le-a spus să ridice laptopul și calculatorul, dar și pe Nordiște. Polițiștii s-au supus de parcă ea ar fi fost criminalistul acolo. Victor ne aștepta la secretariat.

— Să înțeleg că ați rezolvat cazul?

Simona a trecut pe lângă el nervoasă.

— Nu știu, i-am spus lui Victor. Nu am înțeles mare lucru, dar cred că pictorul i-a omorât.

— De ce?

Nu știam să-i răspund, oricât de mult mi-aș fi dorit. Nu vedeam nici eu ceea ce Simona deja știa fără nici o îndoială. Am ridicat din umeri năuc.

— Aș fi vrut să înțeleg. L-ai reținut pe puști?

— Da, am trimis după el. Dar nu mai înțeleg nimic. Și Iulian ăla ce legătură are?

— Întreab-o pe ea, am spus, simțindu-mă pe jumătate vinovat. Înțeleg tot atât cât înțelegi și tu.

— E interesant cum femeia asta reușește să ne bage pe toți în ceață.

Am ieșit din clădire. Simona era pe trepte vorbind aprins cu Mihai Iordache. Nici eu, nici Victor nu ne-am băgat. Am urcat în mașina lui Victor și am pornit spre secție. Amândoi știam că Simona ne va urma în scurt timp.

t)
SIMONA

Am ajuns la secție alături de Mihai. Mi-a reproșat tot drumul că i-am ascuns informații, dar nu aveam de gând să mă las mai prejos. I-am explicat scurt și răspicat că nu e vina mea că are subordonați incompetenți.

— Aici nu e vorba de incompetență, ci de tăinuirea informațiilor.

Am vrut să îi spun vreo două, dar m-am abținut.

— În fine, cum crezi tu. Trebuia să înțeleg ce se întâmplă. Cu ce l-ar fi ajutat pe Victor să știe că există un jurnal?

Nu a știut să-mi răspundă așa că a schimbat subiectul.

— Crimele se confirmă?

— Oarecum, dar nu apar în arhivele poliției.

— Cum e posibil?

Am scos din buzunar lista pe care mi-o dăduse Iulian și i-am înmânat-o.

— Cineva a avut tot interesul să țină lucrurile secrete.

A citit-o și a oftat.

— Asta e altă anchetă.

— Da, am confirmat, dar mâine o să dau totul în vileag.

— Mai bine, măcar așa ne vom autosesiza.

Am coborât în parcarea subterană și am luat liftul până la etajul doi. Era un întreg iureș în secție. Toată lumea alerga, unii erau uimiți, alții furioși. Nu înțelegeam ce se întâmplă. Am intrat în biroul lui Victor. M-a văzut și a ridicat o foaie A4 pe care mi-a fluturat-o prin fața ochilor.

— Știi ce e asta?

M-am încruntat.

— Ultima oară când am verificat nu făceam parte din clanul clarvăzătoarelor.

— Nu-i nimic, îți spun eu. Constantin Iulian Buzura și-a dat demisia și ne-a lăsat o scrisoare prin care-și recunoaște crimele. A fugit din țară acum o oră.

Nu înțelegeam dacă trebuia să mă simt vinovată sau nu.

— Și?

— Și tu ai știut cine e el.

— Și?

Victor s-a ridicat și a închis ușa în urma mea. Și-a vârât mâinile în umerii mei și m-a zguduit.

— Ai lăsat un criminal periculos să scape. Faci asta intenționat? Vrei să mă vezi la pământ?

I-am desfăcut palmele și i-am făcut vânt.

— L-am lăsat să aleagă. Misiunea lui nu s-a terminat și, la drept vorbind, nu-mi pasă că el ucide perverși pe care voi nu reușiți să-i prindeți.

S-a lăsat în scaun abătut.

— Asta e nebunie curată.

— Îl dai în urmărire generală. Nu e chiar atât de complicat.

— E un martor important, mai întâi de toate, nu te-ai gândit la asta?

Nu mă gândisem, dar tot nu mă simțeam vinovată.

— Dacă vrei, plec și te las să rezolvi cazul de unul singur.

M-a privit cu ochii aceia de câine, lucru care încă mă mai înmuia.

— Bine, am spus, i-am dat posibilitatea de-a alege pentru că nu sunt eu cea care trebuie să trăiască cu conștiința altuia. Știi unde a plecat, chiar dacă cere azil, într-un astfel de caz îl vor trimite înapoi. Dar eu cred că se va întoarce.

— De ce crezi asta?

— Pentru că în sufletul lui nu e ceea ce pare.

Victor s-a dat bătut.

— Ar fi mai bine să-mi spui de ce crezi că Marian Pârvu e criminalul.

— Hai să-l interogăm, vrei și declarația, nu?

S-a relaxat, sau cel puțin așa îmi dădea senzația.

— Bine, hai s-o facem. Nu înțeleg nimic.

Am mers împreună în camera de interogatoriu, dar înainte de-a intra șeful de la IT ne-a oprit.

— Am găsit niște minunății în calculatorul și în laptopul lui Nordiște.

Și eu, și Victor am rămas cu gurile căscate.

— Omul se ocupă de pornografie la nivel mare. Fete plătite prost, dar el face o grămadă de bani. Le caută,

alege fete cu probleme financiare, chiar datorii, dispuse să filmeze pentru câteva milioane. Lor li se pare profitabil. E o întreagă rețea în spate, inclusiv senatori și deputați.

Știusem că se vor găsi dovezi. Era normal să fie așa. Nu mă înșel când vine vorba de lucruri din astea. E suficient să mi se dea un simplu indiciu pentru a pune lucrurile cap la cap. Bărbatul ne-a mai adus la cunoștință câteva lucruri, dar acesta era un alt caz, care pe mine nu mă interesa deocamdată. Era treaba lor de aici încolo să-l trimită pe Nordiște acolo unde îi era locul.

Am intrat în camera de interogatorii. Era clar că Marian Pârvu nu știa despre ce e vorba. Nu părea nervos, doar puțin agitat.

— A, bine, în sfârșit ați venit.

Se bucura sincer să ne vadă, dar eu eram destul de nervoasă. Îmi părea rău pentru Vanda și, într-un fel, mă simțeam vinovată pentru că nu ajunsesem la timp. I-am șoptit lui Victor să-mi aducă portretul robot. L-am văzut dând un SMS în timp ce eu m-am așezat în fața artistului.

— De fapt ce căutai?

Bărbatul a mărit ochii la mine.

— Ce să caut?

— Ai știut că voi face în așa fel încât să intru în casa ei, nu?

Tânărul încerca să mimeze surprinderea, dar era rândul meu să fiu surprinsă. Victor a scos din buzunar o cheie pe care a aruncat-o pe masă.

— Asta căuta, nu?

Marian a roșit ca un rac abia fiert.

— Ce e asta? am întrebat.

— Cheia de la cutia de valori a Vandei, ai ratat-o când ai căutat jurnalul.

Aș fi vrut să înjur, dar nu am făcut-o, am rămas impasibilă.

— Cineva tocmai va veni cu conținutul aici.

Din nou Marian a înghițit în sec. Un bărbat pletos a intrat și mi-a înmânat portretul robot. I l-am pus lui Iulian în față.

— Actor, nu? Știi cum să-ți schimbi înfățișarea. Jocuri de lumini, machiaje, personaj studiat.

— Asta nu dovedește nimic.

— Dovedește totul, a intervenit Victor, înțelegând logica. Aveai nevoie de ceva ce Vanda ascundea de tine în

cutia de valori. Te avea la mână, nu?

— Cu ce m-ar fi putut avea la mână?

Laurențiu a bătut la ușă și a intrat. Am rămas puțin surprinsă, dar nu am spus nimic. Ne-a întins o hârtie. Victor a apucat să pună mâna pe ea.

— Ah, situația conturilor tale, cam mulți bani pentru un artist.

I-am smuls hârtia din mână și am studiat-o câteva clipe. Am scos un auch! când am văzut ce se întâmpla de fapt.

— Te șantaja. Îi dădeai bani pentru a nu te da în vileag.

Marian a dat nervos cu pumnul în masă.

— Da, mă șantaja. Voia să dispară din peisaj. Își bătea joc și de mine și de Gheorghe, dar prostul a crezut că nu va renunța nici la el, nici la „afacerea" lor. Doar că Vanda știa că sunt omul lui Nordiște, în plus a găsit niște filmări cu mine în timp ce pictam alte femei pentru filme porno, cum credeți că i-a venit ideea? A spus că pune filmările pe net. Erau filmări brute, surprinse de un cameraman, cu noi în spatele camerelor.

A roșit, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

— Dumnezeule mare, ești un pervers idiot.

Nu a spus nimic. Victor și Laurențiu au înțeles și s-au strâmbat dezgustați.

— De asta ai ucis-o?

— De asta? Nu. Acum două săptămâni mi-a spus să-i transfer șase mii de euro și nu voi mai auzi niciodată de ea. Nu mai aveam atâția bani. I-am spus, dar nu a interesat-o. Mi-a spus foarte clar că am o săptămână la dispoziție, altfel filmele vor fi pe tot internetul.

— Ai băut, i-am spus, și ai ținut-o închisă o zi sau două.

Se simțea încolțit. Știa că probele vor veni, așa că nu mai avea rost să nege.

— Nu am vrut s-o omor, doar voiam să-mi dea înregistrările, dar situația a ieșit de sub control.

— De ce l-ai omorât pe Gheorghe? a interogat Laurențiu.

El a oftat.

— Din același motiv, am crezut că el are dovada dacă nu era niciunde în casa ei. Nu mi-a spus nimic, așa că am fost nevoit să găsesc singur un răspuns.

Am ieșit imediat ce au venit băieții de la bancă. Mă simțeam obosită și pentru mine lucrurile erau rezolvate. Voiam să ajung acasă să dau în vileag nebunia cu prostituatele și cu toți acei oameni corupți care țineau cartierul în picioare. Aveam multe de făcut.

Victor m-a prins din urmă.

— Mulțumesc!

I-am zâmbit.

— Poate într-o zi luăm prânzul.

I-am dat un sărut pe obraz și am plecat fără nici un răspuns.

ț)

Nu mai fusese de mult la ea. Nu așa, să stea lângă patul ei și să-i povestească tot ceea ce face. La început o făcea tot timpul, dar pe măsură ce timpul a trecut și încrederea lui s-a pierdut. Atunci a decis să se detașeze, să meargă mai departe. Dacă nu ar fi conștientizat că o poate pierde, poate că nu s-ar mai fi întors.

— Simona e bună, i-a spus el, ținând-o de mână. Uneori îmi amintește de tine. Mă amuză și mă întristează deopotrivă lucrul ăsta.

Voia să-i spună tot, dar nu știa dacă ea îl aude sau nu. Nici doctorii nu știau. În astfel de cazuri era posibil orice.

— L-a prins pe criminal și știi, a avut dreptate, Buzura s-a predat până la urmă. Avea o soră la Amsterdam mai mică cu doi ani, a vrut să-și ia la revedere de la ea. Simona a dezvăluit totul în presă, așa că am fost nevoiți să luăm măsuri. Ne-a ajutat și aici să nu intrăm în conflict cu SRI-ul.

Se simțea bine lângă ea. Știa că-i poate spune totul și simțea nevoia nebună de-a se confesa. Nu o mai făcuse de foarte mult timp.

— Acum totul depinde de noi. Vom rezolva asta cumva. Va fi nevoie de timp și poate că unii vor scăpa. Până atunci trebuie să-l ținem pe Iulian sub protecție strictă. Mulți vor să-l omoare pentru că a văzut prea multe. Dar și el își va primi pedeapsa.

— Poate că asta nu contează, și-a continuat Victor monologul. Am venit mai mult să-ți dau vestea cea bună. Mihai a obținut custodia ta. Nimeni nu se va mai atinge de tine. Presupun că ți-l mai amintești pe Paul de la Moravuri. A fost la proces și a pledat pentru tine. A fost de mare ajutor. Cred că și lui îi e dor de tine. Mă întreb dacă te vizitează. Am vrut să mă uit zilele trecute pe lista vizitatorilor sau să-i întreb pe cei de la pază, dar am zis că nu mai e treaba mea. Dar ieri, când am fost la proces, am simțit ceva în vocea lui. O emoție. Cred că îi e dor de tine. Tuturor ne e dor de tine. Cine ți-a făcut asta? Unde ai fost în seara aia?

Victor simțea că emoțiile i se urcă în gât și că lacrimile îl năpădesc. A sărutat-o pe frunte și a ieșit în

hol. Laurențiu îl aștepta.

— E totul bine?

— Ar putea să fie și mai bine. S-a întâmplat ceva?

— Nordiște a demisionat. Urâta și primarul vor depune mărturie împotriva lui.

— Orice pentru a-și păstra funcțiile, nu?

Laurențiu a confirmat.

— Mă gândeam să trec pe acasă să văd cum evoluează lucrarea. Mă însoțești?

— Am crezut că mă inviți la o bere.

Laurențiu și-a plecat privirea.

— De fapt de aia am venit.

Victor s-a oprit în loc, simțea ceva în glasul lui.

— Ce s-a întâmplat?

Laurențiu s-a așezat pe o băncuță din sala de așteptare, Victor l-a urmat.

— Când eram căsătorit, o băteam când mă îmbătăm. Îi furam lucrurile și le vindeam pentru a juca la poker. Când s-au născut fetele am devenit mult mai nervos și mai violent. Banii nu-mi ajungeau niciodată și ele aveau nevoie de mâncare. Cred că atunci am luat-o razna.

— A trecut.

— Nu, am episoade violente. Simt nevoia sordidă de-a mă răzbuna tot timpul pe cineva pentru viața mea și nu e decât vina mea, nimic mai mult. Am luat o decizie.

Un nor de tensiune s-a ridicat în aer. Victor îl fixa ușor nervos.

— O să am nevoie de tine.

— Sigur.

— Mâine mă internez. Jură-mi că nu mă vei lăsa să plec de acolo. Vreau să-ți dau dreptul de decizie. Nu pot ieși de acolo decât cu semnătura ta.

Victor se simțea emoționat, dar și mult prea răspunzător.

— O să fac urât. O să vreau să plec. Știi cum e, intri în sevraj, nu poți să mai gândești coerent. O să te consider dușman, dar la final îți voi mulțumi.

— Ești sigur?

Laurențiu l-a bătut pe umăr.

— Mai am o rugăminte.

— Orice.

A zâmbit amar.

— Ai grijă de Simona. E în stare să intre în orice fel de necaz pentru a-ți face în ciudă.

Au râs amândoi.

— Da, îi place să mă enerveze.

— E mai mult de atât. S-a despărțit de Ovidiu şi acum va fi mai determinată ca oricând să se joace cu tine.

Victor a mărit ochii.

— S-au despărțit?

Laurențiu s-a ridicat și l-a bătut pe umăr.

— Hai, ai treabă, o grămadă de treabă. Cazul ăsta o să-ți dea viața peste cap. Ai grijă de ea, pentru că va fi mereu acolo și nu-i spune unde sunt, te rog.

S-au îmbrățișat ca doi prieteni vechi.

— Hai să mergem să vedem cum sunt lucrările la tine acasă.

Au plecat împreună, ambii simțind o tristețe a cărei nuanță nu o înțelegeau.

Simona primește un telefon de la o femeie care o roagă să ajungă la ea cât mai repede. Îi dă adresa, dar uită să-i spună cum se numește sau poate că Simona nu-și mai amintește. Ziarista se duce acolo cât de repede poate, dar ajunge mult prea târziu. O găsește pe femeie moartă, însă, înainte de-a veni poliția, Simona își amintește că femeia îi mai spuse un amănunt: că ascunsese ceva. Însă nu a apucat să facă cercetări pentru că Victor Blid a ajuns la locul faptei.

Simona, Victor și Laurențiu ajung să se urmărească unii pe ceilalți. Victor e convins că Simona știe mai multe decât spune așa că-l roagă pe Laurențiu să rămână pe urmele ei. În cazul de față Laurențiu trebuie să-și aleagă tabăra și să rămână aproape de cel care crede el că-i e mai benefic. Numai că atunci când apare o a doua crimă și un jurnal al unui criminal în serie, lucrurile încep să se schimbe. Asasinul din jurnal nu are nici o legătură cu cele două crime comise, dar are o legătură cu prima victimă. Lucrurile sunt complicate până la demență. Simona trebuie să se ferească din calea tuturor și să găsească doi criminali. Dar, până la urmă, cine trece primul linia de final? Simona și Victor sunt într-o luptă acerbă, dar pentru a afla care e motivul trebuie să citiți cartea.

Două mistere, două crime și o competiție.

Lectură misterioasă!

Simona primește un telefon de la o femeie care o roagă să ajungă la ea cât mai repede. Îi dă adresa, dar uită să-i spună cum se numește sau poate că Simona nu-și mai amintește. Ziarista se duce acolo cât de repede poate, dar ajunge mult prea târziu. O găsește pe femeie moartă, însă, înainte de-a veni poliția, Simona își amintește că femeia îi mai spuse un amănunt: că ascunsese ceva. Însă nu a apucat să facă cercetări pentru că Victor Blid a ajuns la locul faptei.

Simona, Victor și Laurențiu ajung să se urmărească unii pe ceilalți. Victor e convins că Simona știe mai multe decât spune așa că-l roagă pe Laurențiu să rămână pe urmele ei. În cazul de față Laurențiu trebuie să-și aleagă tabăra și să rămână aproape de cel care crede el că-i e mai benefic. Numai că atunci când apare o a doua crimă și un jurnal al unui criminal în serie, lucrurile încep să se schimbe. Asasinul din jurnal nu are nici o legătură cu cele două crime comise, dar are o legătură cu prima victimă. Lucrurile sunt complicate până la demență. Simona trebuie să se ferească din calea tuturor și să găsească doi criminali. Dar, până la urmă, cine trece primul linia de final? Simona și Victor sunt într-o luptă acerbă, dar pentru a afla care e motivul trebuie să citiți cartea.

Două mistere, două crime și o competiție.

Lectură misterioasă!

ISBN: 978-606-93568-5-2

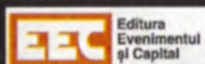

Table of Contents

Table of Contents